

CURIERUL ADVENTIST

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS **SEPTEMBRIE 2026**

COMUNIUNE CU DUMNEZEU

Inițiative de rugăciune
Mesia

IDENTITATE ÎN HRISTOS

Daniel și Apocalipsa
Hristos, Lumina lumii

UNITATE PRIN DUHUL SFÂNT

OneVoice27

MISIUNE PENTRU TOȚI

Mobilizarea Bisericii
Solicitări pentru studii biblice
Evenimente de evanghelizare

CUPRINS 2026

SEPTEMBRIE

1 EDITORIAL

Erton Köhler

OneVoice27: Misiune pentru toți

6 ONEVOICE27

Dragoș Mușat

OneVoice27: o singură voce pentru misiune

10 ONEVOICE27

Misiune pentru toți

12 TEOLOGIE

*Adaptare după podcastul
Unscripted (Adventist Review)*

Libertatea religioasă și profeția –

O lecție la 250 de ani

de la întemeierea Statelor Unite

16 FAMILIE

Marius Andrei

Iubirea după Paradis:

Cum să mergem împreună mai departe (II)

19 MISIUNE

*Adaptare după podcastul
Unscripted (Adventist Review)*

Cum ne apropiem de oamenii seculari?

22 SPIRITUAL

Daniel Nițulescu

Matematica harului

în arhitectura Noului Ierusalim

27 EDUCAȚIE

Valentin Filimon

Kilometrul 0 al educației creștine

30 TINERET

Andrei Sisui

Orfanii de lângă amvon

32 SĂNĂTATE

Adventist Review

Hidratarea fără mituri

Ce are nevoie cu adevărat organismul tău

35 MISIUNE

Adventist Mission

Unde nu era nimic

37 TEOLOGIE

John Peckham

Este Dumnezeu mândros?

41 PAGINA COPILOR

Isabella Țăranu

Adevărat sau fals?

OneVoice27:

Misiune pentru toți

Fiecare dintre noi este important pentru Isus.
El ne pregătește un loc în cer
și ne încredințează o misiune aici, pe pământ.
Tu vei face parte din ea?

Expertul în leadership Patrick Lencioni afirma că, atunci când toți oamenii dintr-o organizație trag în aceeași direcție, pot realiza lucruri extraordinare. Această observație se aplică și Bisericii. Dumnezeu ne cheamă să fim uniți în misiune, pregătiți spiritual și animați de același scop.

O SINGURĂ MISIUNE, ACEEAȘI EVANGHELIE

Încă de la începuturile creștinismului, Biserica a primit o însărcinare clară: vestirea Evangheliei. Dacă primii ucenici au fost trimiși să ducă vestea cea bună „până la marginile pământului”, generația de la sfârșitul istoriei este chemată să vestească **Evanghelia veșnică** fiecărui popor, fiecărei limbi și fiecărei națiuni (Apocalipsa 14:6).

Mesajul nu s-a schimbat niciodată. El începe și se încheie cu Isus Hristos. Cartea lui Daniel vorbește despre venirea lui Mesia, evangheliile prezintă viața, moartea și învierea Sa, iar Apocalipsa Îl descoperă ca Rege care Se va întoarce curând. Același

Hristos pe care ucenicii L-au proclamat acum două mii de ani este Hristosul pe care Biserica este chemată să-L vestească și astăzi.

Anul 2027 marchează două milenii de la botezul lui Isus și începutul lucrării Sale publice. Este o ocazie unică pentru adventiștii din întreaga lume de a-L prezenta din nou pe Mesia care a venit, a murit, a înviat și Se va întoarce curând. Din această dorință s-a născut **OneVoice27** – o inițiativă globală prin care întreaga Biserică Adventistă este invitată să vestească Evanghelia într-un mod coordonat, folosind atât mijloacele tradiționale, cât și pe cele digitale. Momentul culminant al acestui efort comun va avea loc în septembrie 2027.

Planul este simplu și se inspiră din făgăduința lui Isus: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea... atunci va veni sfârșitul” (Matei 24:14).

Împlinirea acestei misiuni nu depinde de câțiva lideri sau de câteva instituții ale Bisericii. Dumnezeu cheamă întreaga Sa

Biserică să participe. Fiecare pastor, fiecare comunitate și fiecare credincios pot contribui, prin darurile și posibilitățile pe care le au, astfel încât milioane de oameni să audă aceeași veste a speranței.

METODE NOI PENTRU O LUME NOUĂ

Mesajul rămâne același, însă lumea în care îl vestim s-a schimbat profund.

Astăzi, oamenii trăiesc tot mai izolați. Locuințele sunt mai bine securizate, cartierele sunt închise, deplasările se fac în mașini, iar contactul direct dintre oameni este tot mai redus. Cum ajungem la această generație? Cum îi întâlnim pe oameni acolo unde se află?

Providența lui Dumnezeu ne-a deschis o ușă pe care nicio altă generație nu a avut-o la dispoziție. Rețelele sociale, telefoanele inteligente, platformele de streaming și

mediul digital conectează astăzi miliarde de oameni. În spatele acestor cifre nu se află doar utilizatori ai internetului, ci oameni cu întrebări, frământări, nevoie de speranță. Fiecare ecran poate deveni o fereastră prin care cineva Îl descoperă pe Hristos.

De aceea, **OneVoice27** urmărește să aducă împreună toate resursele Bisericii – media, literatura, comunicarea digitală, evanghelizarea publică și lucrarea personală – într-un singur efort misionar.

Cu mulți ani în urmă, Ellen White scria că fiecare lucrător al lui Dumnezeu trebuie să studieze, să planifice și să găsească metode prin care să ajungă la oameni acolo unde sunt. Ea îi îndemna pe credincioși să iasă din rutină și să folosească mijloace capabile să atragă atenția unei lumi tot mai indiferente față de Evanghelie. Acest îndemn este poate mai actual ca oricând.

COMUNIUNE CU DUMNEZEU

Inițiative de rugăciune
Mesia

IDENTITATE ÎN HRISTOS

Daniel și Apocalipsa
Hristos, Lumina lumii

Dacă misiunea cere creativitate și curaj, nu este suficient să repetăm ceea ce am făcut întotdeauna.

Suntem chemați să folosim toate mijloacele pe care Dumnezeu ni le pune la dispoziție – vechi și noi – pentru ca oamenii care încă nu L-au cunoscut pe Hristos să audă Evanghelia.

Fie că este vorba despre o emisiune la radio, o carte oferită unui prieten, un videoclip distribuit pe internet sau o conversație personală, mesajul rămâne același:

Isus te iubește. A venit pentru tine, a murit pentru tine, a înviat pentru tine și Se va întoarce curând.

O PREGĂTIRE PE MĂSURA MISIUNII

Orice lucrare importantă începe cu pregătirea. Iar când este vorba despre vestirea Evangheliei, cea mai importantă pregătire nu este una organizatorică, ci spirituală.

Apocalipsa ne cheamă să-I dăm slavă lui Dumnezeu (Apocalipsa 14:7), iar această chemare începe cu propria noastră relație cu El. O mișcare misionară autentică nu se naște din strategii bine puse la punct, ci din oameni care petrec timp în prezența lui Dumnezeu.

De aceea, **OneVoice27** îi invită pe credincioșii din întreaga lume să transforme perioada premergătoare anului 2027 într-un timp de rugăciune, consacrare și căutare a voii lui Dumnezeu.

Fie că este vorba despre lanțuri de rugăciune, grupe mici, momente de închinare în familie, întâlniri de rugăciune înainte de

UNITATE PRIN DUHUL SFÂNT

OneVoice27

MISIUNE PENTRU TOȚI

Mobilizarea Bisericii

Solicitări pentru studii biblice

Evenimente de evanghelizare

ONEVOICE27

EDITORIAL

răsăritul soarelui sau zile de post organizate la nivelul comunităților, toate au același scop: să pregătească o Biserică plină de Duhul Sfânt.

Fără rugăciune putem avea activitate, dar nu și putere spirituală. Cu rugăciune, însă, Dumnezeu poate transforma eforturile noastre în roade cu valoare veșnică.

REDESCOPERIREA MESAJULUI PROFETIC

Un element esențial al inițiativei *OneVoice27* este redescoperirea cărților Daniel și Apocalipsa. Daniel ne descoperă un Dumnezeu care conduce istoria, iar Apocalipsa Îl prezintă pe Isus Hristos în centrul planului de mântuire și al evenimentelor finale. Aceste două cărți nu au fost scrise pentru a stârni teamă sau speculații, ci pentru a întări credința și speranța poporului lui Dumnezeu.

Ellen White scria că, atunci când Daniel și Apocalipsa sunt înțelese corect, viața spirituală a credincioșilor este profund schimbată, deoarece ei ajung să-L cunoască mai bine pe Hristos și caracterul pe care El dorește să-l formeze în copiii Săi.

De aceea, fiecare membru este încurajat să studieze mai profund aceste cărți, fiecare pastor să predice mai des din ele, iar fiecare comunitate să creeze contexte în care profețiile biblice să fie descoperite într-un mod clar și relevant pentru omul de astăzi.

Înainte de a le explica altora profețiile, trebuie să le înțelegem noi înșine. Iar înainte de a-L prezenta lumii pe Hristos, trebuie să-L cunoaștem personal.

TOTUL ÎNCEPE CU ISUS

Oricât de importante ar fi planurile, proiectele sau strategiile, ele nu pot înlocui o relație vie cu Mântuitorul.

Pastorul Sean Brizendine povestește că, începând din 2016, a ales să citească zilnic câte un capitol din *Hristos, Lumina lumii*. În anii marcați de schimbări și incertitudini, această disciplină spirituală i-a oferit stabilitate și i-a transformat atât viața, cât și lucrarea. Experiența lui transmite un adevăr simplu: privind neîncetat la Hristos, devenim tot mai asemănători cu El.

Acesta este motivul pentru care *OneVoice27* îi încurajează pe credincioși să redescopere evangheliile și să includă *Hristos, Lumina lumii* în devoționalul personal. Cartea nu este doar o lectură recomandată, ci și un instrument misionar valoros, care poate fi oferit celor care doresc să-L cunoască mai bine pe Isus. La urma urmei, oamenii nu au nevoie în primul rând de explicații despre programele Bisericii, ci să-L descopere pe Hristos, iar acesta este și scopul *OneVoice27*: înainte ca lumea să audă vocea noastră, ea trebuie să-L audă pe El.

UN SINGUR GLAS, ACEEAȘI SPERANȚĂ

Scopul inițiativei *OneVoice27* este simplu: ca întreaga Biserică să vestească aceeași Evanghelie, într-un spirit de unitate și colaborare. Apelul din Apocalipsa răsună și astăzi: „Un al treilea înger a urmat, zicând cu glas tare...” (Apocalipsa 14:9). Este imaginea unei mărturii puternice, clare și unite. Nu este vocea unui singur om, ci glasul unui popor care Îl vestește pe Hristos.

De aceea, *OneVoice27* nu este un proiect destinat doar pastorilor, comunicatorilor sau evangheliștilor. El îi privește pe toți credincioșii. **Fiecare are un loc în această lucrare.** Copiii și adolescenții pot vorbi despre credința lor prin creativitatea și natura lea cu care folosesc mediul digital. Tinerii pot crea conținut care inspiră și aduce speranță. Adulții și seniorii pot împărtăși experiența lor de viață, pot distribui literatură misionară, pot studia

Biblia cu prietenii și pot folosi rețelele sociale pentru a-L face cunoscut pe Hristos.

Nu toți vom sluji în același fel, dar fiecare poate sluji. În unele locuri, mesajul va fi transmis prin campanii publice, programe de evanghelizare sau proiecte comunitare. În altele, unde contextul este diferit sau există restricții, misiunea se va desfășura prin relații personale, prin slujire dezinteresată și prin mijloace digitale.

Unitatea nu înseamnă uniformitate. Fiecare cultură, fiecare țară și fiecare comunitate își poate adapta metodele la propriul context. Important este ca esența să rămână aceeași: Hristos în centru, Biblia deschisă, o mărturie clară și membri implicați în misiune.

DE LA UN MESAJ LA O ÎNTÂLNIRE CU HRISTOS

Fiecare material distribuit – un videoclip, o postare pe rețelele sociale, o emisiune radio sau TV, o carte oferită unui prieten – ar trebui să deschidă drumul către pasul următor: studiul Bibliei și întâlnirea personală cu Isus.

Tehnologia poate deschide uși, însă ea nu poate înlocui relațiile autentice. Oamenii devin ucenici atunci când cineva îi însoțește cu răbdare pe drumul credinței, răspunde întrebărilor lor și îi ajută să-L cunoască pe Hristos.

De aceea, fiecare inițiativă **OneVoice27** este gândită să conducă spre comunitatea locală, unde cei interesați pot găsi sprijin, prietenie și ocazia de a crește spiritual.

Fiecare biserică va putea alege forma cea mai potrivită pentru acest proces: campanii de evanghelizare, serii de prezentări biblice, grupe mici, sărbători ale botezului sau alte inițiativă dedicate formării de

ucenici. Important este ca fiecare contact creat prin media sau prin mărturia personală să poată deveni începutul unei relații vii cu Hristos și cu biserica Sa.

O MISIUNE ÎN CARE FIECARE CONTEAZĂ

Imaginează-ți impactul pe care îl poate avea un singur creator de conținut care vorbește despre Dumnezeu și ajunge la sute de mii de oameni. Astăzi există astfel de exemple în multe părți ale lumii. Dar Dumnezeu nu Se bazează doar pe câțiva influențeri. El cheamă milioane de credincioși obișnuiți să devină mesageri ai speranței.

Dacă fiecare membru al Bisericii Adventiste ar folosi posibilitățile pe care le are – fie o conversație cu un vecin, o carte oferită, o postare pe internet sau o rugăciune alături de un prieten –, impactul ar fi imposibil de măsurat.

Lumea este plină de zgomot și de mesaje contradictorii. Tocmai de aceea, glasul profetic al Bisericii trebuie să rămână limpede, sta-tornic și centrat pe Hristos.

A sosit timpul să ne unim resursele, da-rurile și vocile pentru aceeași misiune. Să rămânem ancorați în Scriptură, călăuziți de Duhul Sfânt și dedicați proclamării Evangheliei.

OneVoice27 nu este doar un proiect pentru anul 2027. Este o invitație de a transforma misiunea într-un mod de viață.

Pentru că fiecare dintre noi este important pentru Isus. El pregătește un loc pentru noi în Împărăția Sa și ne oferă, încă de acum, un loc în lucrarea Sa.

Tu vei răspunde acestei chemări?

ERTON KÖHLER, președinte, Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

OneVoice27:

o singură voce pentru misiune

Anul 2027 va marca trecerea a două milenii de la botezul Domnului Isus și începutul lucrării Lui publice. În acest context, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea lansează inițiativa globală *OneVoice27*, o invitație adresată întregii Biserici de a se uni în proclamarea Evangheliei, astfel încât luna septembrie 2027 să devină punctul culminant al unui efort mondial de a mărturisi despre Hristos.

Mai mult decât un proiect sau o campanie, *OneVoice27* este un apel la unitate; nu este doar o acțiune coordonată de Conferința Generală, ci este o chemare adresată întregii Biserici de a lucra împreună în misiune. Unitatea și misiunea sunt inseparabile: o biserică unită poate să meargă mai departe, poate să ajungă mai repede și poate să creeze cadrul în care Duhul Sfânt să lucreze cu putere.

PROIECT

Septembrie 2027

Toate mijloacele media
Mesia

PREGĂTIRE

Inițiative de rugăciune
Hristos, Lumina lumii
Daniel & Apocalipsa

OBIECTIVE

Mobilizarea Bisericii
Cereri de studiu biblic
Seceriș

ONEVOICE27

ACELAȘI MESAJ, O SINGURĂ VOCE

Misiunea Bisericii este neschimbată: proclamarea Evangheliei veșnice. Cartea lui Daniel Îl descoperă pe Mesia care urma să vină, evangheliile Îl prezintă venit în lume, iar Apocalipsa vorbește despre revenirea Sa. De aceea, mesajul **OneVoice27** începe și se încheie cu Isus Hristos.

Inițiativa Îl pune în centrul mesajului pe *Isus care a venit*, descoperit în Daniel și în evanghelii, și pe *Isus care va veni*, prezentat în Apocalipsa. Cele trei solii îngerești rămân în centrul proclamării, iar întreaga inițiativă urmărește pregătirea lumii pentru revenirea Domnului Isus.

CHEMARE LA CURAJ ȘI CREATIVITATE

OneVoice27 nu înseamnă redenumirea activităților existente. În cadrul reuniunii de primăvară a Comitetului Executiv al Conferinței Generale, reprezentanții organizației au subliniat că simpla atribuire a unui nume nou lucrurilor pe care le facem deja nu reprezintă o adevărată mișcare de misiune, ci doar întreținerea activității curente. Inițiativa invită Biserica să iasă din tiparele obișnuite și să caute modalități noi de a ajunge la oameni.

În același spirit, pastorul Erton Köhler, președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, amintește într-un articol¹ dedicat inițiativei din revista *Ministry* îndemnul lui Ellen G. White ca „fiecare lucrător... să cerceteze, să plănuiască și să conceapă metode pentru a ajunge la oameni acolo unde se află ei”². Într-o lume conectată prin tehnologie, platformele digitale, rețelele sociale, televiziunea, radioul și publicațiile devin oportunități providențiale pentru vestirea Evangheliei.

O STRATEGIE SIMPLĂ: ATRAGE, IMPLICĂ, CONECTEAZĂ

Strategia **OneVoice27** este rezumată în trei imperative simple:

- **Atrage** – extinderea ariei de influență și folosirea tuturor mijloacelor dispo-

Într-o lume conectată prin tehnologie, platformele digitale, rețelele sociale, televiziunea, radioul și publicațiile devin oportunități providențiale pentru vestirea Evangheliei.

nibile pentru a ajunge la cât mai mulți oameni;

- **Implică** – dezvoltarea relațiilor prin studii biblice, rugăciune, literatură și alte căi de creștere spirituală;
- **Conectează** – integrarea celor interesați în viața bisericii locale.

Această strategie începe imediat, fără a aștepta anul 2027. Septembrie 2027 nu reprezintă începutul inițiativei, ci punctul ei culminant.

PREGĂTIREA ÎNCEPE CU RUGĂCIUNE

Orice lucrare misionară autentică începe cu rugăciune. De aceea, **OneVoice27** include o amplă pregătire spirituală.

În perioada 23 iulie – 31 august 2027 sunt propuse 40 de zile de rugăciune, în care întreaga Biserică este invitată să se unească în rugăciune pentru:

- revărsarea Duhului Sfânt;
- redeșteptare și consacrare spirituală;
- pregătirea inimilor pentru lucrarea lui Dumnezeu;
- unitate în rugăciune la nivel mondial;
- concentrare asupra misiunii;
- întărirea familiilor și bisericilor;
- curaj în vestirea Evangheliei.

„Dacă ar lucra în armonie, înaintând ca *unul singur*,
sub călăuzirea *aceleiași* Puteri, pentru împlinirea
aceluiași plan, creștinii ar mișca lumea.”

Mărturii pentru biserică, vol. 9, p. 221

„Mișcările puternice se nasc pe genunchi, iar fără rugăciune poate să existe activitate, dar nu și putere spirituală”, este de părere pastorul Köhler.³

REDESCOPERIREA LUI ISUS ÎN SCRIPTURĂ

Daniel descoperă suveranitatea lui Dumnezeu asupra istoriei, iar Apocalipsa Îl prezintă pe Hristos în centrul profeției. În același timp, citirea vieții lui Isus în evanghelii și în cartea *Hristos, Lumina lumii* urmărește apropierea personală de Mântuitorul înainte ca fiecare credincios să Îl prezinte altora.

Astfel, pregătirea spirituală include și un apel la studierea aprofundată a cărților

Daniel și Apocalipsa, precum și la recitirea cărții *Hristos, Lumina lumii* în paralel cu cele patru evanghelii.

O INIȚIATIVĂ PENTRU ÎNTREAGA BISERICĂ

OneVoice27 nu este rezervată doar instituțiilor sau specialiștilor în media. Impactul ei depinde de implicarea fiecărui membru, iar reprezentanții Bisericii au subliniat că succesul inițiativei nu va veni prin instituțiile Bisericii, ci prin mărturia credincioșilor din bisericile locale. Unii vor crea conținut, alții vor distribui materiale, iar fiecare este invitat să își folosească darurile pentru aceeași misiune.

Indiferent de vârstă, fiecare are un loc în această lucrare, iar comunicarea unitară nu înseamnă uniformitate, ci reprezintă aceeași orientare spre Hristos și aceeași chemare la studiul Bibliei și la ucenicie.

LANSAREA ȘI PUNCTUL CULMINANT

Prima etapă vizibilă a inițiativei este stabilită pentru **septembrie 2026**, când canalele media ale Bisericii și credincioșii marchează împreună începutul mișcării.

Punctul culminant va fi în **septembrie 2027**, când întreaga Biserică este chemată să proclame într-un glas că Isus Hristos este Mesia și că revenirea Sa este aproape.

„TOATE LUCRURILE NOI” – PROMISIUNEA CARE DĂ SPERANȚĂ

Mesajul public al inițiativei **OneVoice27** este sintetizat în expresia: „**toate lucrurile noi**”, inspirată din cuvintele lui Dumnezeu din Apocalipsa 21:5: „*Iată, Eu fac toate lucrurile noi.*” Tema a fost aleasă pentru că exprimă speranța pe care Evanghelia i-o oferă fiecărui om, indiferent de contextul în care trăiește.

„Toate lucrurile noi” nu este un slogan al Bisericii, ci este promisiunea lui Dumnezeu pentru copiii Săi. Într-o lume marcată de suferință, boală, pierdere și lipsă de sens, Dumnezeu promite o creație înnoită și o viață restaurată prin Isus Hristos. Tocmai această speranță este cea pe care Biserica este chemată să i-o ofere lumii.

Tema „Toate lucrurile noi” creează legătura între prima venire a lui Hristos și revenirea Sa, între lucrarea Sa de mântuire și promisiunea restaurării finale. Ea oferă un limbaj accesibil și relevant atât pentru societățile cu tradiție creștină, cât și pentru cele în care Evanghelia este puțin cunoscută, îndreptând atenția oamenilor spre singura sursă autentică a înnoirii: Isus Hristos.⁴

OneVoice27 este, înainte de toate, o invitație. O invitație la unitate, la rugăciune, la aprofundarea Scripturii, la curaj și la implicare personală în misiune. Esența inițiativei rămâne aceeași pretutindeni: Hristos în centru, Biblia deschisă, un mesaj clar și o biserică activă.

O INVITAȚIE ADRESATĂ FIECĂRUIA

OneVoice27 este, înainte de toate, o invitație. O invitație la unitate, la rugăciune, la aprofundarea Scripturii, la curaj și la implicare personală în misiune. Esența inițiativei rămâne aceeași pretutindeni: **Hristos în centru, Biblia deschisă, un mesaj clar și o biserică activă.**

Într-o lume care are nevoie de speranță, **OneVoice27** îi invită pe credincioși să vorbească împreună despre Cel care a venit, mântuiește și va reveni în curând. 🌟

DRAGOȘ MUȘAT, director al Departamentelor
Comunicare/Relații Publice și Libertate Religioasă,
Uniunea de Conferințe

NOTE

¹ Köhler, Erton. „OneVoice27. Mission for all”, *Ministry Magazine* (ianuarie 2026). <https://www.ministrymagazine.org/archive/2026/01/OneVoice27>

² White, Ellen. *Evanghelizare*, pp. 122–123 (în orig.).

³ Köhler, Erton. „OneVoice27. Mission for all”, *Ministry Magazine* (ianuarie 2026). <https://www.ministrymagazine.org/archive/2026/01/OneVoice27>

⁴ *Ibidem*.

ONEVOICE27

MISIUNE PENTRU TOȚI

Am fost chemați. Evanghelia veșnică trebuie să ajungă la „*orice neam, orice seminție, orice limbă și orice norod*” (Apocalipsa 14:6). Aceasta este o misiune divină. Astăzi, când tehnologia și mass-media sunt la îndemâna oricui, Biserica trebuie să fie prezentă acolo unde sunt oamenii. Doar așa Evanghelia va transforma inimi, cămine și comunități din întreaga lume.

OneVoice27 transformă viziunea în acțiune. Până în septembrie 2027, întreaga Biserică mondială este unită în misiune. Toți membrii – de la cel care stă pe scaun până la cel care predică de la amvon – alături de toate instituțiile media adventiste, se unesc pentru un singur scop: evanghelizarea. Când Biserica globală vorbește la unison, lumea o va auzi. Mesajul nostru central este: Isus Hristos, Mesia și Împăratul care vine, așa cum ne-a fost descoperit în Scriptură.

OPORTUNITĂȚI MEDIA

Prin platformele digitale s-a ajuns la 63% din cele 8,1 miliarde de oameni de pe planetă. Cu peste 180.000 de comunități adventiste și prin impactul rețelilor media adventiste, **putem duce speranța în Isus întregii lumi.**

O NECESITATE SPIRITUALĂ

Anul 2027 marchează 2.000 de ani de la botezul lui Isus, ungerea Sa cu Duhul Sfânt și începutul lucrării Sale (Luca 3:21,22). **Misiunea Lui rămâne misiunea noastră:** să răspândim vestea cea bună și eliberarea celor *apăsăți* (Luca 4:18).

INTEGRARE STRATEGICĂ

OneVoice27 reflectă cei patru piloni ai Planului Strategic al Bisericii Adventiste pentru perioada 2025–2030: **Părtășie cu Dumnezeu, Identitate în Hristos, Unitate prin Duhul Sfânt, Misiune pentru toți.**

1 PROIECT

Septembrie 2027 – Biserica Adventistă va fi deplin unită în ceea ce privește momentul ales, mesajul transmis și promovarea globală. Abordarea va fi însă flexibilă și adaptată contextului fiecărui public în parte. Unitatea transcende uniformitatea.

Toate mijloacele media – Fiecare platformă devine o oportunitate. De la rețelele sociale la edituri. De la radio la televiziune. Fiecare departament îl va înălța pe Hristos și îi va îndruma pe oameni spre comunitățile locale. Sfatul lui Ellen White rămâne pe deplin valabil: „*Fiecare lucrător... să studieze, să planifice și să găsească metode pentru a ajunge la oameni acolo unde se află ei*” (Evanghelizare, p. 122). Presa, vocea, condeiul – toate trebuie unite cu bisericile locale pentru a-i aduce pe oameni la Isus.

Mesia – Speranța găsită în Hristos este mesajul central al proiectului **OneVoice27**. Viața Sa, vestită prin profeți și descoperită prin modul în care a trăit și prin lucrarea Sa, poate aduce și astăzi eliberare, vindecare și speranță, în așteptarea revenirii Sale apropiate.

2 PREGĂTIRE

Implicați în inițiative de rugăciune colectivă – Atunci când poporul lui Dumnezeu se întoarce la altar, mijlocind pentru prezența și puterea Duhului Sfânt, îl vom experimenta cu adevărat pe Hristos cel Viu. Online sau față în față, transformarea are loc printr-o întâlnire cu Divinitatea.

Inspirați de cartea Hristos, Lumina lumii – Ellen White ne îndeamnă: „Ar fi bine să petrecem în fiecare zi o oră de meditație asupra vieții lui Hristos” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 83). Pe măsură ce legătura noastră cu El devine mai profundă, căminele și conversațiile noastre se transformă. Astfel, ajungem să le împărtășim și altora istoria Lui, slujind cu dragoste și invitându-i pe oameni să „vină și să vadă” (Ioan 1:39).

Chemați să studiem cărțile profetice – Cartea lui Daniel pune în lumină prima venire a lui Hristos, în timp ce Apocalipsa vestește cea de-a doua venire a Sa. Membrii și pastorii sunt invitați deopotrivă să studieze, să predice și să mediteze la aceste profeții centrate pe Hristos, având ca sprijin și lectura cărții *Tragedia veacurilor*.

3 OBIECTIVE

Mobilizarea Bisericii – Toți suntem chemați la o implicare totală. Trebuie să lucrăm în unitate – comunitățile locale și instituțiile bisericii laolaltă –, folosind toate canalele media și toate mijloacele posibile pentru a proclama Întreita Solie Îngerească. Sfatul din paginile cărții *Slujitorii Evangheliei* rămâne un reper. „*Lucrarea lui Dumnezeu pe acest pământ nu va fi încheiată până când bărbații și femeile care fac parte din biserica noastră nu se vor implica în lucrare și până când eforturile lor nu se vor uni cu eforturile pastorilor și ale conducătorilor bisericii...*” (*Slujitorii Evangheliei*, p. 351)

Cereri de studiu biblic – Fiecare comunitate este chemată să devină o școală biblică. Membrii sunt încurajați să-i invite pe ceilalți să studieze Scriptura, inclusiv cărțile Daniel și Apocalipsa, și să susțină studii biblice cu oamenii care au fost câștigați în urma inițiativelor de evanghelizare prin mass-media.

Secerș – Proiectul **OneVoice27** va culmina în septembrie 2027 cu evenimente organizate în cămine, în biserici și în centre de influență. Acestea își vor deschide porțile pentru ca familiile, prietenii, telespectatorii și ascultătorii să poată descoperi învățăturile lui Isus, care transformă radical viața.

Misiunea noastră este să facem ucenici ai lui Isus Hristos și să pregătim un popor pentru grabnica Sa revenire (Apocalipsa 14). Momentul este acum: să vestim Evanghelia veșnică a Întreitei Solii Îngerești! Ca Biserică, am fost chemați să avem:

TEMELIA ÎN SCRIPTURĂ ȘI PRIVIREA AȚINTITĂ SPRE MISIUNE!

Trebuie să vorbim într-un singur glas pentru a duce numele lui Isus unei lumi care are o nevoie disperată de speranță. Aceasta este chemarea noastră. Ești gata să faci parte dintr-o misiune ce transformă vieți și comunități pentru eternitate?

LIBERTATEA RELIGIOASĂ ȘI PROFETIA

*O lecție la 250 de ani
de la întemeierea Statelor Unite*

În anul 2026, Statele Unite ale Americii marchează 250 de ani de la adoptarea Declarației de Independență. Pentru majoritatea oamenilor, aniversarea aceasta este un prilej de reflecție asupra istoriei uneia dintre cele mai influente națiuni ale lumii moderne. Pentru adventiști însă, acest moment are și o semnificație aparte. Istoria Statelor Unite este legată nu doar de dezvoltarea unuia dintre cele mai importante experimente democratice din lume, ci și de modul în care profetia biblică vorbește despre libertatea religioasă și despre provocările din timpul sfârșitului.

Într-un episod al podcastului *Unscripted*, realizat de *Adventist Review*, Shawn Boonstra și Jonathan Walter au discutat despre această aniversare dintr-o perspectivă istorică și profetică, încercând să răspundă unor întrebări esențiale: de ce ocupă Statele Unite un loc atât de important în înțelegerea adventistă a profetiei și ce lecții putem învăța astăzi din această istorie?

Răspunsul nu începe, însă, cu profetia, ci cu libertatea religioasă.

Căutarea unui loc unde credința să fie liberă

Istoria Statelor Unite este adesea prezentată prin prisma luptei pentru independență și a idealurilor democratice. Totuși, înainte de Revoluția Americană, continentul nord-american a reprezentat pentru mulți europeni un refugiu împotriva persecuției religioase.

În secolele al XVII-lea și al XVIII-lea, numeroși creștini au părăsit Europa pentru a scăpa de conflictele dintre autoritatea politică și cea religioasă. În multe state europene, apartenența la biserica oficială era impusă prin lege, iar cei care gândeau diferit riscau marginalizarea, închisoarea sau chiar moartea.

Experiențele trăite de acești dizidenți religioși au contribuit, în timp, la conturarea unei idei revoluționare pentru epocă: statul nu trebuie să controleze conștiința oamenilor, iar credința nu poate fi impusă prin puterea legii.

Acest principiu avea să influențeze profund documentele fondatoare ale Statelor

Unite și, în mod deosebit, Primul Amendament al Constituției, care interzice Congresului să stabilească o religie oficială și garantează libertatea exercitării credinței.

Pentru adventiști, această separare dintre biserică și stat nu reprezintă doar un principiu constituțional valoros, ci una dintre condițiile care au făcut posibilă dezvoltarea și răspândirea unei mișcări religioase dedicate libertății de conștiință și proclamării Evangheliei.

Pentru adventiști, libertatea religioasă nu este doar un drept civic, ci o valoare care izvorăște din însăși natura lui Dumnezeu. De-a lungul întregii Scripturi, Dumnezeu îi invită pe oameni să-L urmeze, dar nu îi obligă niciodată. Ascultarea are valoare doar atunci când este rodul unei alegeri libere.

Din acest motiv, Biserica Adventistă a susținut încă de la început libertatea de conștiință pentru toate persoanele, indiferent de confesiunea sau convingerile lor religioase. Apărarea acestui drept nu urmărește obținerea unui privilegiu confesional, ci păstrarea unui principiu biblic fundamental: credința autentică nu poate fi impusă prin lege.

Un ideal care nu a fost întotdeauna respectat

Totuși, așa cum subliniază și invitații podcastului, ar fi o greșeală să privim această istorie într-o lumină idealizată.

Statele Unite nu au fost niciodată o societate perfectă. Chiar în perioada în care se vorbea despre libertate și drepturi inalienabile, milioane de oameni trăiau în sclavie, iar diferite comunități religioase continuau să fie discriminate.

Un exemplu este cazul lui Mary Dyer, o credincioasă quakeră executată în colonia Massachusetts, în anul 1660, pentru convingerile sale religioase. Istoria ei amintește că dorința de libertate religioasă nu i-a făcut pe toți coloniștii toleranți față de cei care gândeau diferit.

Podcastul atrage atenția asupra acestui paradox: oamenii care fugiseră din Europa pentru a scăpa de persecuție au ajuns, în

unele situații, să-i persecute la rândul lor pe alții.

Această realitate nu diminuează valoarea idealurilor pe care a fost construită națiunea americană, dar arată cât de greu este pentru orice societate să rămână fidelă propriilor principii.

Biblia nu prezintă nicio putere omească drept desăvârșită. Chiar și cele mai nobile idealuri pot fi compromise atunci când sunt administrate de oameni imperfecti. Tocmai de aceea, speranța creștinului nu se sprijină pe o națiune, pe un sistem politic sau pe o constituție, ci pe Împărăția lui Dumnezeu.

America și profeția biblică

Pornind de la această perspectivă istorică, discuția din podcast se mută spre unul dintre cele mai cunoscute pasaje profetice din interpretarea adventistă: Apocalipsa 13.

Înțelegerea adventistă identifică fiara care se ridică din pământ, având două coarne ca ale unui miel, cu Statele Unite ale Americii. Identificarea nu se bazează pe patriotism sau pe importanța geopolitică a acestei țări, ci pe caracteristicile descrise în textul biblic și pe contextul istoric în care această putere apare.

Fiara se ridică într-un teritoriu relativ puțin populat, într-o perioadă în care prima fiară își pierde influența. Ea se dezvoltă având caracteristici asemănătoare unui miel – imagine care sugerează blândețe, libertate și principii pașnice.

În cartea Apocalipsei, mielul este simbolul lui Hristos. De aceea, imaginea fiarei cu două coarne ca ale unui miel nu sugerează doar blândețe, ci trimite la principii asociate caracterului și învățăturii lui Hristos. În interpretarea adventistă, aceste două coarne au fost înțelese ca reprezentând libertatea civilă și libertatea religioasă – două valori care au marcat începuturile Statelor Unite și au oferit cadrul pentru dezvoltarea libertății de conștiință.

Pentru autorii podcastului, această descriere corespunde modului în care Statele

Unite au apărut pe scena istoriei: ca o națiune întemeiată pe idealuri precum libertatea civilă și libertatea religioasă.

Dar profeția nu se oprește aici.

În interpretarea adventistă a profeției, aceeași putere este înțeleasă ca ajungând, în cele din urmă, „să vorbească precum un balaur” și să exercite presiune în domeniul conștiinței religioase. Tocmai această schimbare reprezintă unul dintre punctele centrale ale interpretării profetice adventiste.

Observația esențială făcută în podcast este că profeția nu condamnă existența Statelor Unite și nici nu ne invită să demonizăm această națiune. Ea avertizează însă asupra pericolului care apare atunci când principiile libertății sunt abandonate, iar autoritatea religioasă începe să se sprijine pe puterea statului.

Când libertatea este înlocuită de constrângere

Un aspect important subliniat în podcast este că interpretarea adventistă a profeției nu urmărește să identifice „vinovați”, ci să înțeleagă un principiu spiritual. Problema nu este existența unei anumite națiuni sau a unei anumite confesiuni, ci tendința repetată a istoriei de a uni autoritatea religioasă cu puterea politică.

Biblia arată că Dumnezeu nu constrânge niciodată conștiința omului. El invită, convinge și respectă libertatea fiecărei persoane de a alege. De aceea, ori de câte ori religia încearcă să-și impună valorile prin forța legii, ea se îndepărtează de modelul lui Hristos.

Shawn Boonstra amintește că această lecție poate fi observată de-a lungul întregii istorii. Atunci când Biserica a căutat sprijinul puterii civile pentru a-și impune credința, rezultatul a fost aproape întotdeauna persecuția celor care gândeau diferit. Tocmai această experiență a determinat numeroși reformatori și dizidenți religioși să susțină separarea dintre biserică și stat.

Din această perspectivă, libertatea religioasă nu este doar un drept constituțional, ci o valoare profund biblică. Credința autentică nu poate fi produsul constrângerii, ci doar al unei alegeri libere.

O perspectivă echilibrată asupra Statelor Unite

În discuția lor, Shawn Boonstra și Jonathan Walter insistă asupra unui aspect care este adesea înțeles greșit: adventiștii nu consideră Statele Unite o națiune „aleasă” în sensul în care Israelul a fost poporul legământului în Vechiul Testament. Faptul că această putere apare în profeția biblică nu înseamnă că tot ceea ce face este aprobat de Dumnezeu și nici că istoria ei trebuie idealizată. Dimpotrivă, tocmai profeția avertizează că o națiune întemeiată pe principii nobile poate ajunge să se îndepărteze de ele.

De altfel, acesta nu este un lucru neobișnuit în istoria biblică. Dumnezeu a ales să lucreze prin oameni și națiuni imperfecte pentru împlinirea planurilor Sale. Israel, poporul ales al Vechiului Testament, a cunoscut perioade de credincioșie, dar și de apostazie. Tot astfel, faptul că Statele Unite ocupă un loc în profeția biblică nu înseamnă că această națiune este lipsită de greșeli sau că toate deciziile ei au aprobarea lui Dumnezeu. Profeția nu idealizează puterile omenești, ci arată cum Dumnezeu conduce istoria chiar și prin intermediul unor instrumente imperfecte.

Invitații podcastului atrag atenția că adventiștii nu sunt chemați nici să glorifice, nici să demonizeze Statele Unite. Ei sunt chemați să privească istoria prin prisma Scripturii și să recunoască faptul că orice putere omenească este limitată și supusă schimbării. Această perspectivă îi ferește pe credincioși atât de naționalismul religios, cât și de interpretările alarmiste. În centrul profeției nu se află o națiune, ci conflictul dintre principiile Împărăției lui Dumnezeu și încercarea puterilor omenești de a controla conștiința.

O profeție care vorbește despre viitor

Scopul Apocalipsei nu este alimentarea curiozității cu privire la viitor, ci întărirea încrederii că Dumnezeu conduce istoria și că, în cele din urmă, binele va birui. Ea arată că istoria nu evoluează la întâmplare și că Dumnezeu rămâne suveran chiar și atunci când evenimentele par să scape de sub control.

În același timp, profeția avertizează că libertatea religioasă nu trebuie considerată un câștig definitiv. Principiile care au stat la baza dezvoltării unor societăți democratice pot fi slăbite sau chiar abandonate atunci când frica, polarizarea sau interesele politice ajung să prevaleze asupra respectului pentru libertatea de conștiință.

De aceea, adventiștii privesc cu atenție orice tendință care apropie autoritatea religioasă de puterea statului. Nu pentru a alimenta speculații sau scenarii senzaționaliste, ci pentru că experiența istoriei și avertismentele Scripturii arată cât de ușor poate fi restrânsă libertatea atunci când binele comun este folosit ca justificare pentru limitarea convingerilor individuale.

O lecție pentru Biserica de astăzi

Discuția din podcast nu este, în ultimă instanță, despre America. Este despre responsabilitatea creștinilor de a înțelege timpul în care trăiesc și de a rămâne credincioși principiilor Evangheliei.

Libertatea religioasă nu este importantă doar pentru că protejează drepturile adventiștilor, ci pentru că apără dreptul fiecărei persoane de a-L căuta pe Dumnezeu fără constrângere și de a-și urma conștiința.

Din acest motiv, adventiștii au apărut dintotdeauna libertatea religioasă pentru toți oamenii, nu doar pentru propria confesiune. Valoarea acestui principiu se vede cel mai clar atunci când suntem dispuși să susținem dreptul altora de a-și urma conștiința, chiar și atunci când nu împărtășim convingerile lor. O societate

**Credința autentică
nu poate fi impusă prin
lege și nici apărată prin
coerciție. Ea se naște doar
din libertatea conștiinței și
din lucrarea Duhului Sfânt
în inima omului.**

care acceptă restrângerea libertății unei minorități religioase deschide, mai devreme sau mai târziu, calea limitării libertății tuturor.

Aceasta este și una dintre convingerile fundamentale ale Bisericii Adventiste: credința autentică nu poate fi impusă prin lege și nici apărată prin coerciție. Ea se naște doar din libertatea conștiinței și din lucrarea Duhului Sfânt în inima omului. Tocmai de aceea, adevărul nu are nevoie de forța statului pentru a convinge.

La 250 de ani de la Declarația de Independență a Statelor Unite, lecția cea mai valoroasă nu este aceea că o națiune a reușit să construiască un sistem democratic durabil. Lecția este că libertatea de conștiință rămâne unul dintre cele mai prețioase daruri pe care Dumnezeu le-a oferit omenirii și una dintre valorile pe care creștinii sunt chemați să le apere.

Și pentru cititorii din România, această reflecție are o semnificație aparte. Trăim într-o societate care se bucură de libertate religioasă, dar istoria ne amintește că acest drept nu trebuie privit ca o realitate garantată pentru totdeauna. Cu atât mai mult, Biserica este chemată să apere libertatea de conștiință pentru toți oamenii, indiferent de credința lor, urmând exemplul lui Hristos, care a chemat oamenii să-L urmeze, dar nu i-a constrâns niciodată. 📌

Adaptare după podcastul *Unscripted*
(Adventist Review)

Familie

Iubirea după Paradis
CUM SĂ MERGEM
împreună mai departe (II)

În primul articol, am văzut cum Adam și Eva, trecând printr-o traumă, au făcut ceea ce face orice cuplu – caută vinovatul. Totuși, Scriptura nu se oprește la această imagine. Imediat după rostirea sentinței, relatarea biblică ne oferă un detaliu discret, dar plin de speranță.

Adam și Eva părăsesc împreună Grădina Edenului. Nu mai au casa pe care o cunoscuseră, nu mai au siguranța de altădată și nici viitorul pe care și-l imaginaseră, dar încă se au unul pe celălalt. Este un detaliu pe care îl citim adesea în grabă, deși ascunde una dintre cele mai importante lecții despre căsnicie: uneori Dumnezeu nu schimbă imediat circumstanțele, dar păstrează relația ca spațiu în care poate începe vindecarea.

Pentru unele cupluri, adevărata întrebare nu este dacă pot recupera Edenul pierdut, ci dacă pot învăța să meargă împreună mai departe, pe drumul care începe dincolo de porțile Paradisului. Ce faceți când viața nu mai seamănă cu visul de la început? Rămâneți împreună?

DUMNEZEU NU DESFACE CEECE CE EL ÎNSUȘI A UNIT

Prima familie își începe existența într-o lume căzută, nu ca doi oameni izolați, ci ca un cuplu. Aceasta este o lecție profundă despre căsătorie. Există situații în care Dumnezeu nu îndepărtează imediat suferința. Nu anulează consecințele unei decizii greșite, nu șterge peste noapte efectele unei pierderi și nu întoarce timpul înapoi. Dar oferă un dar care devine esențial pentru supraviețuire – prezența celuilalt.

De multe ori privim căsătoria doar prin prisma bucuriilor pe care le aduce. Dar, încă din Geneza, ea apare ca un sprijin pentru vremuri grele. În Eden, Adam și Eva se bucurau unul de celălalt. În afara Edenului, aveau nevoie unul de celălalt.

Poate că aici începe maturizarea iubirii. Înainte de cădere, relația lor era hrănită de

frumusețea unui mediu perfect. După cădere, relația trebuia să reziste într-o lume imperfectă. Până atunci, iubirea fusese însoțită de confort. De acum înainte, avea să fie însoțită de alegere, răbdare, iertare și perseverență.

Nu este aceasta experiența multora dintre noi? Sunt cupluri în care nu mai poți schimba ceea ce s-a întâmplat. Vor exista întotdeauna amintiri dureroase. Și totuși, în mijlocul acestor realități, Dumnezeu continuă să ofere un dar pe care trauma încearcă adesea să-l distrugă – posibilitatea de a merge mai departe.

În cultura contemporană suntem încurajați să căutăm în primul rând propria vindecare, propria împlinire și propria liniște. Scriptura ne invită să descoperim că, în planul lui Dumnezeu, vindecarea începe adesea în relație. Nu pentru că celălalt poate ocupa locul lui Dumnezeu, ci pentru că Dumnezeu lucrează prin legământul dintre doi oameni care aleg să nu se abandoneze reciproc.

Poate că cea mai emoționantă imagine din Geneza 3 nu este poarta închisă a Grădinii Edenului, ci cei doi oameni care pășesc împreună într-o lume ostilă. Nu mai aveau Paradisul. Nu știau ce îi așteaptă. Dar nu mergeau singuri. Uneori, aceasta este singura formă a harului: nu dispariția suferinței, ci prezența cuiva care o poartă împreună cu tine.

**În Eden, Adam și Eva
se bucurau unul de celălalt.
În afara Edenului, aveau
nevoie unul de celălalt. Aici
începe maturizarea iubirii,
pentru ca relația să reziste
într-o lume imperfectă.**

DUMNEZEU OFERĂ O MISIUNE ÎNAINTE DE A DA EXPLICAȚII

După o traumă, una dintre cele mai apăsătoare întrebări este: „De ce?” În cele mai multe cazuri, răspunsurile sunt incomplete.

Dar viața nu se oprește la porțile Paradisului. De fapt, viața merge mai departe. Pământul așteaptă să fie lucrat, copiii vor trebui crescuți și educați, responsabilitatea de a construi o familie și de a transmite mai departe cunoașterea lui Dumnezeu rămâne. Adică, deși au pierdut Paradisul, nu și-au pierdut scopul.

Acesta este un principiu pe care îl găsim des în întreaga Scriptură. Dumnezeu nu vindecă întotdeauna oamenii explicându-le trecutul, ci le dă o misiune pentru viitor. Un cuplu rănit poate rămâne blocat ani întregi în întrebarea: „De ce?” Dar vindecarea începe adesea când întrebarea se schimbă în: „Doamne, ce vrei să facem de aici înainte?”

Psihologii au descoperit că oamenii care reușesc să traverseze cele mai grele încercări sunt cei care redescoperă un sens pentru care merită să trăiască. Scriptura spune același lucru de mii de ani: omul nu poate trăi fără speranță și fără o chemare.

În fiecare dimineață, când Adam și Eva ieșeau să lucreze pământul plin de spini, aveau două posibilități. Să privească mereu spre poarta închisă a Edenului sau să privească spre ogrorul pe care Dumnezeu li-l încredințase grijii lor. Același lucru este valabil și pentru familiile noastre. Există răni pe care nu le putem șterge și întrebări la

Înainte de a încerca să repare relația unul cu celălalt, amândoi au nevoie să se lase îmbrăcați de Dumnezeu.

care poate nu vom primi niciodată un răspuns complet în viața aceasta. Dar există întotdeauna un pas următor pe care Dumnezeu ne cheamă să-l facem împreună. Și tocmai împlinind această chemare, descoperim că sufletul începe încet-încet... să se vindece.

DUMNEZEU, CROITORUL DE HAINE

Există un gest al lui Dumnezeu care poate fi trecut ușor cu vederea: „Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevastei lui haine de piele și i-a îmbrăcat” (Geneza 3:21). Până atunci, Adam și Eva încercaseră să-și rezolve singuri rușinea. Își cususeră șorțuri din frunze de smochin pentru a ascunde ceea ce se schimbaseră în ei. Era o soluție provizorie pentru o rană profundă. Atunci intervine Dumnezeu.

Înainte de a-i trimite din Paradis, îi îmbracă. Le oferă demnitate, protecție și un semn că nu i-a lăsat să se descurce singuri. Câte cupluri nu încearcă și astăzi să-și coasă propriile „frunze de smochin”? Unii se ascund în spatele aparenței unei familii perfecte. Alții se refugiază în activitate, succes profesional sau chiar implicare religioasă, evitând să vorbească despre rănilor.

Frunzele de smochin au o problemă – se usucă repede. Numai Dumnezeu poate acoperi ceea ce noi nu putem vindeca singuri.

Este semnificativ faptul că Dumnezeu îi îmbracă pe amândoi. Nu doar pe Adam. Nu doar pe Eva. Harul lui Dumnezeu nu creează competiție între soți și nici nu stabilește cine merită mai multă compasiune. El vede durerea fiecăruia. Poate că acesta este unul dintre cele mai importante adevăruri pentru un cuplu rănit: înainte de a încerca să repare relația unul cu celălalt, amândoi au nevoie să se lase îmbrăcați de Dumnezeu (vezi Coloseni 3:12-17).

MARIUS ANDREI, director al departamentelor Slujirea Pastorală și Familie, Uniunea de Conferințe

CUM NE APROPIEM

de oamenii seculari?

Într-o lume în care tot mai mulți oameni nu resping neapărat credința, ci pur și simplu nu mai sunt interesați de ea, misiunea Bisericii începe cu o provocare esențială: să învețe din nou să asculte.

Timp de multe generații, evanghelizarea a pornit de la o premisă simplă: interlocutorul credea în Dumnezeu și considera Biblia o autoritate, chiar dacă nu îi cunoștea bine mesajul. Astăzi însă, în multe părți ale lumii, această premisă nu mai este valabilă.

Secularizarea a schimbat profund peisajul religios. Tot mai mulți oameni nu se definesc prin apartenența la o biserică, iar pentru unii religia a devenit pur și simplu irelevantă. Nu înseamnă că sunt neapărat ateï. Mulți sunt deschiși întrebărilor spirituale, dar au pierdut încrederea în instituții sau nu mai văd credința ca pe ceva care are legătură cu viața lor de zi cu zi.

Aceasta este una dintre marile provocări misionare ale prezentului. Nu pentru că Evanghelia și-a pierdut puterea, ci pentru că oamenii la care dorim să ajungem nu mai pornesc de la aceleași întrebări ca generațiile anterioare. Pentru mulți, problema nu este dacă doctrina este corectă, ci dacă viața are sens, dacă există speranță, dacă cineva îi vede cu adevărat și dacă există o cale de a trăi altfel.

MAI ÎNTÂI OMUL, APOI MESAJUL

Cum poate fi împărtășită Evanghelia într-o astfel de lume?

Răspunsul nu constă într-o metodă nouă, ci în redescoperirea metodei lui Isus. Cu mai bine de o sută de ani în urmă, Ellen White sintetiza această abordare într-un paragraf care rămâne la fel de actual:

„Numai metoda lui Hristos va aduce un succes real în încercarea de a ajunge la inima oamenilor. Mântuitorul S-a unit cu oamenii ca unul care le dorea binele. El și-a arătat simpatia față de ei, a îngrijit de nevoile lor și le-a câștigat încrederea. Apoi le-a spus: «Urmați-Mă!»” (*Divina vindecare*, p. 107).

În cadrul podcastului *Unscripted* al *Adventist Review*, Jonathan Contero, director asociat al Centrului pentru Misiune în Context Secular și Post-Creștin al Bisericii Adventiste, a prezentat experiența unei femei din Lausanne, Elveția, care a intrat în contact cu Biserica Adventistă nu printr-o campanie publică, ci prin lecțiile de muzică oferite de un profesor adventist. Relația construită în timp a deschis ușa unor conversații despre credință, care au condus, în cele din urmă, la descoperirea lui Hristos.

Exemplul ilustrează un principiu simplu: înainte ca oamenii să fie interesați de mesajul nostru, trebuie să fie convinși că ne pasă cu adevărat de ei.

De multe ori ne întrebăm ce argumente să folosim pentru a convinge un om secular. Dar poate că întrebarea mai bună este: **Cum putem deveni prietenii lui?** Într-o cultură în care discursurile religioase sunt adesea privite cu suspiciune, apropierea sinceră cântărește mai mult decât un răspuns bine formulat. O masă împărțită, o conversație purtată fără grabă, un ajutor oferit la momentul potrivit sau simpla prezență pot deveni începutul unei călătorii spirituale.

ARTA DE A ASCULTA

În podcast, evanghelistul Shawn Boonstra atrage atenția asupra unei greșeli frecvente: dorința de a oferi răspunsuri înainte de a înțelege întrebările.

„Ascultă mai mult decât vorbești” este ideea pe care o subliniază. Duhul Sfânt este Cel care convinge inimile. Rolul nostru este să fim prezenți, să construim relații autentice și să fim gata atunci când cineva începe să caute răspunsuri.

Această perspectivă amintește de metoda Domnului Hristos, descrisă de Ellen White: Mântuitorul Se apropia de oameni ca unul care le dorea binele, le câștiga încrederea și abia apoi îi invita să-L urmeze.

Într-o cultură marcată de neîncredere față de instituții și discursuri religioase, relațiile autentice pot deveni cea mai convingătoare formă de mărturie. A asculta nu înseamnă a renunța la adevăr, ci a-l comunica într-un cadru în care celălalt se simte respectat. Uneori, înainte ca cineva să fie pregătit să audă ce spune Biblia, are nevoie să vadă ce produce Biblia în viața unui om.

AUTENTICITATEA CARE TRANSFORMĂ

Podcastul aduce în discuție și un termen tot mai întâlnit: **apathismul** – nu opoziția față de Dumnezeu, ci indiferența față de orice preocupare religioasă.

În fața acestei realități, oamenii nu caută în primul rând perfecțiune, ci autenticitate. Ei vor să întâlnească persoane sincere, care își recunosc limitele și vorbesc deschis despre propria lor călătorie spirituală.

Aceasta nu înseamnă coborârea standardelor creștine sau justificarea slăbiciunilor, ci renunțarea la masca perfecțiunii. Oamenii pot identifica foarte repede ceea ce este artificial. În schimb, sinceritatea, smerenia și disponibilitatea de a recunoaște propriile lupte creează un climat de încredere.

Creștinismul nu îi invită pe oameni să rămână așa cum sunt, ci să fie transformați de Hristos. Iar această transformare devine credibilă atunci când este vizibilă în viața celor care Îl urmează. Un creștin autentic nu este un om fără greșeli, ci un om care știe că are nevoie de har și care permite harului să-i schimbe viața.

Tocmai aici poate apărea o punte cu omul secular. Mulți nu mai sunt impresionați de afirmații religioase grandioase, dar observă coerența unei vieți. Observă felul în care un credincios își tratează familia, colegii, vecinii, felul în care reacționează la nedreptate, la eșec sau la suferință. Într-o lume obosită de imagine și de performanță, o credință trăită cu simplitate poate deveni surprinzător de convingătoare.

Acolo unde există prietenie
sinceră, ascultare răbdătoare și
o viață transformată de Hristos,
Duhul Sfânt poate face
ceea ce nici cel mai bun
argument nu poate realiza:
să deschidă o inimă.

O PROVOCARE ȘI O OPORTUNITATE

Secularizarea este adesea privită ca o amenințare pentru Biserică. Dar ea poate fi și o oportunitate.

Mulți oameni seculari nu resping Evangelia pentru că au analizat-o și au găsit-o neconvingătoare. Pur și simplu nu au întâlnit încă pe cineva care să le-o prezinte într-un mod relevant, plin de respect și de dragoste.

Aceasta nu înseamnă că misiunea devine mai ușoară. Înseamnă că ea începe uneori dintr-un punct diferit de cel cu care eram obișnuiți. Nu putem presupune că interlocutorul cunoaște Biblia, acceptă existența păcatului sau înțelege nevoia de mântuire. Dar putem începe de acolo de unde începea Isus: cu omul din fața noastră, cu nevoile lui reale, cu întrebările lui și cu dorința lui profundă de a fi văzut, înțeles și iubit.

Poate că tocmai de aceea, în contextul inițiativei **OneVoice27 – Misiune pentru toți**, cea mai importantă întrebare nu este *cum îi facem pe oameni să ne asculte*, ci *cum putem fi prezenți în viața lor asemenea lui Hristos*.

La urma urmei, misiunea începe rareori cu un discurs. De cele mai multe ori, începe cu o prietenie. Iar acolo unde există prietenie sinceră, ascultare răbdătoare și o viață transformată de Hristos, Duhul Sfânt poate face ceea ce nici cel mai bun argument nu poate realiza: să deschidă o inimă. 🦋

Adaptare după podcastul *Unscripted*
(Adventist Review)

Spiritual

Matematica harului

ÎN ARHITECTURA NOULUI IERUSALIM

Cetatea Noul Ierusalim este un cub uriaș, cu lungimea, lățimea și înălțimea egale. Fiecare latură măsoară 12.000 de stadii¹, adică ~ 2.200 km. Cea mai înaltă clădire din lume în prezent este Burj Khalifa, situată în Dubai, cu o înălțime de 828 m. Prin comparație, Noul Ierusalim este de 2,657 de ori mai înalt. Suprafața Noului Ierusalim este de $2.200^2 \text{ km}^2 = 4.840.000 \text{ km}^2$. Spre comparație, suprafața Europei este de $10.000.000 \text{ km}^2$.

Volumul acestui cub uriaș este de $10.648.000.000 \text{ km}^3$. Va fi loc pentru noi acolo? Promisiunea Domnului Isus înainte de înălțarea la ceruri este cât se poate de reală și palpabilă: „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14:1-2).

„Teama de a nu face moștenirea viitoare să pară prea materială i-a făcut pe mulți să spiritualizeze chiar acele adevăruri care ne conduc să o privim ca fiind căminul nostru. Isus i-a asigurat pe ucenicii Săi că S-a dus să le pregătească locașuri în casa Tatălui. Aceia care primesc învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu nu vor fi în totală necunoștință cu privire la căminul ceresc. Și, cu toate acestea, „lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Corinteni 2:9). Limbajul omenesc nu este în stare să descrie răsplata celor neprihăniți. Va fi cunoscută numai de aceia care o vor vedea. Nicio minte mărginită nu poate cuprinde slava paradisiului lui Dumnezeu.”²

În Biblie, singura clădire în formă cubică este Locul Preasfânt din sanctuar:

„Locul Preasfânt avea douăzeci de coți lungime, douăzeci de coți lățime și douăzeci de coți înălțime. Solomon l-a căptușit

cu aur curat. A făcut înaintea Locului Preasfânt un altar de lemn de cedru și l-a acoperit cu aur” (1 Împărați 6:20).

Dacă Locul Preasfânt era locul prezenței lui Dumnezeu pe pământ, faptul că Noul Ierusalim are forma unui cub sugerează că întreaga cetate devine un imens Loc Preasfânt. Ceea ce era accesibil doar marelui-preot o dată pe an devine locuința permanentă a tuturor celor răscumparați.

La fel cum Sfânta Sfințelor era căptușită cu aur curat, cetatea este zidită din aur curat: „Zidul era zidit de iaspis și cetatea era de aur curat, ca sticla curată” (Apocalipsa 21:18). Cei care vor moșteni aceste lucruri aproape ireale și vor colinda pe străzile de aur vor fi aceia a căror credință a fost trecută și purificată prin foc, devenind mai de preț decât aurul (1 Petru 1:7).

Cetatea este „ca sticla curată”, iar zidul, din iaspis. Aceste materiale ne sugerează nu atât transparență fizică, ci mai ales transparență morală și comportamentală. În Împărăția lui Dumnezeu, totul va fi la vedere, totul va fi transparent, fără ascunzișuri și escrocherii, pentru că Domnul îi va lumina, iar noaptea lucrurilor ascunse nu va mai fi. Nicio umbră nu va mai plana asupra nimănui. Nu va mai fi nevoie de ANI – Agenția Națională de Integritate.

Grosimea zidului Noului Ierusalim este de 144 de coți – în jur de 65 de metri. Herodot spune că grosimea zidului Babilonului era de 50 de coți regi, între 24 și 27 de metri, deci puteau trece patru care

**Zidurile și cetatea
sunt transparente.**

**Și nu este vorba doar
despre transparență fizică,
ci mai ales de cea morală
și comportamentală.**

trase de cai pe acest zid. Alte surse spun că zidul cetății era un adevărat hipodrom pentru cursele de cai. Ne putem imagina că pe aceste ziduri vom face promenade, vom sta de vorbă cu titanii din toate timpurile, de pe aceste ziduri vom zbura spre alte lumi. Tot de aici vom vedea cum cei răi împreună cu heruvimul căzut vor ataca cetatea înainte de a fi nimiciți pentru totdeauna.

Dacă Babel a fost cetatea oamenilor care au vrut să urce la Dumnezeu prin propriile eforturi, Noul Ierusalim este cetatea care coboară de la Dumnezeu la oameni prin har.

La o simplă simulare imaginară, în cei 10.648.000.000 km³ încap 35 cvadrilioane de oameni – 35 de milioane de miliarde, dacă fiecărei persoane i-ar fi alocat un spațiu de 300 m². În prezent, populația lumii este de peste 8 miliarde. Aproximativ 110-115 miliarde de oameni au trăit până în prezent, plus cele 8 miliarde ar însemna aproximativ 118-123 de miliarde.

Dacă ar fi să adăugăm și îngerii, despre care Biblia spune că sunt în număr „de zeci de mii de zeci de mii și mii de mii” (Apocalipsa 5:11), tot ar rămâne foarte mult spațiu. Unii hermeneuți consideră că ar fi 100 de milioane de îngeri, în timp ce alții speculează că ar fi miliarde sau trilioane de îngeri. Toți oamenii care au trăit vreodată plus numărul posibil al îngerilor nu însuimează mai mult de câteva trilioane – deci în Noul Ierusalim ar exista de mii sau chiar de zeci de mii de ori mai mult spațiu decât ar fi necesar. Poate că în fiecare Sabat și la fiecare lună nouă vom avea musafiri de pe alte planete la închinare.

În Noul Ierusalim nu mai există templu, pentru că nu mai există distanță între Dumnezeu și om. Prezența Sa umple întreaga cetate.

Dacă ar fi să asociem acest cub gigantic cu ceva cunoscut, probabil că ar fi un spațiu multifuncțional cu săli pentru închinare, cu locuințe, grădini suspendate etc. Noul Pământ va fi centrul Universului, iar Noul Ierusalim va fi cartierul general. Chiar și pentru cei care nu iubesc urbanul, acesta va fi un spațiu urban perfect, dublat de realitatea de a locui și în afara cetății, pe un pământ nou. „Vor zidi case și le vor locui; vor sădi vii și le vor mânca rodul. Nu vor zidi case ca altul să locuiască în ele, nu vor sădi vii pentru ca altul să le mănânce rodul, căci zilele poporului Meu vor fi ca zilele copacilor, și aleșii Mei se vor bucura de lucrul mâinilor lor” (Isaia 65:21-22).

În Vechiul Testament, templul era locul întâlnirii cu Dumnezeu. În Noul Ierusalim nu mai există templu, pentru că nu mai există distanță între Dumnezeu și om. Prezența Sa umple întreaga cetate.

Săptămânile trecute, în urma unei acțiuni misionare în București, am abordat un domn cochet care fuma o țigară scumpă pe o bancă din Parcul Regina Maria, aproape de Biserica Maranatha (sectorul 1). S-a arătat foarte sceptic cu privire la o discuție religioasă. Fusesse zeci de ani profesor de matematică. La un moment dat, un profesor adventist din grup a deschis Biblia la Apocalipsa 21 și i-a citit despre Noul Ierusalim. Reacția profesorului de matematică, care și-a folosit gândirea critică ridicând din sprânceană, a fost următoarea: „Este imposibil ca soarele să lumineze o astfel de clădire din cauza umbrelor proprii ale cubului și a faptului că lumina nu ajunge uniform pe toate suprafețele!” Deși Biblia nu este un tratat științific, ea are răspuns și la această dilemă. De două ori se spune în Apocalipsa: „În cetate n-am văzut niciun Templu, pentru că Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, ca și Mielul sunt Templul ei” (Apocalipsa 21:22). „Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor

împărați în vecii vecilor” (Apocalipsa 22:5). Va fi mereu ziuă. Valea umbrei morții și Valea Plângerii, cu umbrele lor deprimante, nu vor mai fi. Nu vom mai avea nevoie să visăm să ne mutăm în țările mediteraneene ca să scăpăm de depresie. Vom avea vitaminele D, B₁₂, B₉ și Omega-3 din belșug. Adio, terapie! Pentru că: „În mijlocul pieței cetății și pe cele două maluri ale râului, era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea neamurilor” (Apocalipsa 22:2). Am văzut multe piețe și piațete, însă această amenajare urbană va fi de departe cea mai frumoasă!

Cine va avea bilet de intrare într-un asemenea loc? „Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!” (Apocalipsa 22:14). În Apocalipsa 22 apare o imagine care ne transmite un mesaj puternic – garanția că Satana, răzvrătirea și păcatul nu vor mai fi: „Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea” (Apocalipsa 22:1,3). În mod normal, pe un tron stă un împărat, un rege sau un faraon. Însă pe tronul universului stă Mielul, despre care aceeași carte spune că părea junghiat (5:6,9,12; 13:8). Semnele din palmele și picioarele Mântuitorului sunt garanția că păcatul nu va mai avea vreo altă ocazie în veacurile nesfârșite.

„Deasupra tronului este descoperită crucea... În timp ce pământul este învăluit în focul distrugerii, cei drepti locuiesc în siguranță în Sfânta Cetate. A doua moarte nu are nicio putere asupra acelor care au avut parte de prima înviere. Orice urmă de blestem este îndepărtată. Niciun iad arzând veșnic nu va păstra înaintea celor răscumparați consecințele grozave ale păcatului. Numai o singură amintire rămâne: Mântuitorul nostru va purta pentru veșnicie semnele răstignirii. Pe fruntea Sa rănită, pe coasta Sa, pe mâinile și picioarele

**Cea mai mare minune
a Noului Ierusalim nu este
aurul, nici dimensiunile
sale, nici chiar frumusețea
lui. Cea mai mare minune
este că Dumnezeu va locui
împreună cu oamenii.**

Sale, se vor păstra pe veci urmele lucrării pline de cruzime pe care a făcut-o păcatul. Privindu-L pe Hristos în slava Sa, profetul spune: «Din mâna Lui pornesc raze, și acolo este ascunsă tăria Lui» (Habacuc 3:4). Coasta împunsă din care a curs șuvoiul purpuriu l-a împăcat pe om cu Dumnezeu – acolo este slava Mântuitorului, acolo „este ascunsă tăria Lui”.³

În spatele cifrelor și al geometriei descifrăm harul uimitor al lui Dumnezeu. Va fi loc pentru foarte mulți oameni – pentru toți aceia care vor mântuirea. Harul lui Dumnezeu este atât de mare!

Cea mai mare minune a Noului Ierusalim nu este aurul, nici dimensiunile sale, nici chiar frumusețea lui. Cea mai mare minune este că Dumnezeu va locui împreună cu oamenii: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii!” (Apocalipsa 21:3).

„În Biblie, moștenirea celor mântuiți este numită *o patrie* (Evrei 11:14-16). Acolo, Păstorul ceresc își conduce turma la izvoare de apă vie. Pomul vieții își dă roadele în fiecare lună, iar frunzele pomului sunt pentru vindecarea neamurilor. Acolo sunt izvoare care curg continuu, limpezi precum cristalul, și, pe malul lor, pomi unduind își aruncă umbrele pe cărările pregătite pentru răscumparații Domnului. Acolo, câmpiile întinse se continuă cu coline pline de frumusețe, iar munții lui Dumnezeu își înalță crestele înalte. Pe acele câmpii

pașnice, lângă izvoarele pline de viață, poporul lui Dumnezeu, multă vreme peregrin și rătăcitor, va găsi un cămin. În cetatea lui Dumnezeu *nu va fi noapte*. Nimeni nu va avea nevoie și nu va dori odihna. Acolo nu va fi oboseală în a face voia lui Dumnezeu și în a da laudă Numelui Său. Vom simți mereu prospețimea dimineții și mereu vom fi departe de încheierea ei. *Nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina* (Apocalipsa 22:5). Lumina soarelui va fi înlocuită cu o lumină care nu este supărătoare, cu toate că întrece strălucirea de la amiază. Slava lui Dumnezeu și a Mielului inundă Cetatea Sfântă cu o lumină care nu slăbește. Cei răscumparați umblă în slava fără soare a unei zile permanente. Toate comorile universului vor fi deschise spre studiu mântuiților lui Dumnezeu. Neîncătușați de moarte, ei își iau zborul neobosit către lumile îndepărtate – lumi care au fost mișcate de durere la vederea necazului oamenilor și au tresălit în cântări de bucurie la vestea despre un suflet salvat. Cu o bucurie de nedescris, copiii pământului ajung părtași la bucuria și înțelepciunea ființelor necăzute. Ei se împărtășesc din comorile de cunoștință și înțelegere câștigate prin veacuri și veacuri din contemplarea lucrărilor

**Noul Ierusalim nu este doar
matematica harului, ci și
arhitectura iubirii divine.
Fiecare dimensiune, fiecă-
re poartă și fiecare temelie
proclamă aceeași veste:
Dumnezeu a pregătit un loc
suficient de mare pentru
toți cei care aleg să trăiască
împreună cu El.**

mâinilor lui Dumnezeu. Cu o viziune neumbrită, ei privesc slava creațiunii – sori, stele și sisteme, toate în ordinea rânduită lor, înconjurând tronul Dumnezeirii. Numele Creatorului este scris pe toate lucrurile, de la cea din urmă și până la cea mai mare, și în toate se manifestă bogățiile puterii Sale. Pe măsură ce crește cunoștința, cresc și dragostea, respectul și fericirea. Cu cât oamenii îl vor cunoaște pe Dumnezeu mai mult, cu atât mai mare va fi admirația lor față de caracterul Său. Când Isus deschide în fața lor bogățiile mântuirii și realizările uimitoare în lupta cea mare cu Satana, inimile celor mântuiți sunt cuprinse de o devoțiune și mai arzătoare și, cu o bucurie și mai entuziastă, își ating harpele de aur și atunci de zece mii de ori zece mii și mii de mii de glasuri se unesc pentru a înălța coruri puternice de laudă. Marea luptă s-a sfârșit. Păcatul și păcătoșii nu mai există. Universul întreg este curat. O singură vibrație de armonie și de bucurii străbate prin creațiunea imensă. De la Acela care a creat toate se revarsă viața, lumina și fericirea prin domeniile spațiului fără sfârșit. De la atomul minuscul și până la lumile cele mari, toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite, în frumusețea lor neumbrită și într-o bucurie desăvârșită, declară că Dumnezeu este iubire.”⁴

Noul Ierusalim nu este doar matematica harului, ci și arhitectura iubirii divine. Fiecare dimensiune, fiecare poartă și fiecare temelie proclamă aceeași veste: Dumnezeu a pregătit un loc suficient de mare pentru toți cei care aleg să trăiască împreună cu El. ♦

DANIEL NIȚULESCU,
pastor Conferința Muntenia

NOTE

¹ O stadie măsoară 185 m.

² Ellen White, *Tragedia veacurilor*, p. 574, [https://media4.egwwritings.org/pdf/ro_TV\(GC\).pdf](https://media4.egwwritings.org/pdf/ro_TV(GC).pdf).

³ Ellen White, *Tragedia veacurilor*, p. 580, [https://media4.egwwritings.org/pdf/ro_TV\(GC\).pdf](https://media4.egwwritings.org/pdf/ro_TV(GC).pdf).

⁴ *Ibid.*, pp. 580–584.

KILOMETRUL 0

al educației creștine

Privim adesea educația prin ceea ce vedem în jurul nostru. De aici și constatările pe care le auzim tot mai des, și anume că nu mai există oameni educați. Este o constatare care exprimă dezamăgirea multor semeni ai noștri. Și totuși, înainte de a deplânge rezultatele, poate că merită să ne întoarcem la începutul drumului. În orice lucrare, calitatea rezultatului depinde de claritatea scopului. Educația nu face excepție.

Luna septembrie deschide un nou capitol pentru fiecare elev și pentru fiecare familie. Este momentul în care ghiozdanele sunt pregătite, orarele sunt completate și emoțiile unui nou început se împletesc cu speranțele părinților și copiilor. Dar, înainte de manuale și evaluări, există o întrebare care dă sens tuturor celorlalte: *Ce fel de om doreș să devină copilul meu?*

Pentru creștin, răspunsul nu se găsește în tendințele pedagogice ale vremii, ci în planul lui Dumnezeu pentru om. Educația creștină începe la „km 0”: acolo unde familia, școala și biserica aleg să privească împreună spre aceeași țintă.

Ce fel de persoană dorim să formăm?

Orice investiție este influențată de rezultatul pe care îl așteptăm. Dacă ne dorim doar un bun profesionist, vom investi în cunoștințe și competențe. Dacă însă ne dorim un om după voia lui Dumnezeu, atunci formarea caracterului va deveni prioritatea tuturor eforturilor noastre.

Scriptura ne spune că omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu; planul mântuirii urmărește restaurarea acestui chip, iar educația creștină participă la această lucrare. Din această perspectivă, educația nu este doar un proces de transmitere a informațiilor, ci o lucrare de modelare a vieții. Bunătatea, credincioșia, integritatea, responsabilitatea și discernământul nu sunt obiective secundare ale educației, ci expresii ale caracterului lui Hristos pe care

Dumnezeu dorește să le vadă dezvoltate în fiecare copil.

Ellen White afirmă că adevărata educație urmărește dezvoltarea armonioasă a puterilor fizice, mintale și spirituale și pregătirea pentru slujire în lumea aceasta și în cea viitoare. De aceea, întrebarea esențială nu este doar: „Cât va învăța copilul?”, ci mai ales: „Ce fel de om va deveni?”

În această lucrare, părinții nu sunt singuri. Ellen White descrie școala bisericii ca „un ajutor pentru părinți în pregătirea copiilor pentru vremea ce ne stă înaintea”¹. De aceea, grădinițele și școlile adventiste reprezintă mai mult decât o opțiune educațională; ele sunt mediile potrivite care continuă și întăresc educația care începe acasă.

În același spirit, programele de studiere a Bibliei – Olimpiada de Cunoștințe Biblice, Olimpiada Națională de Religie, Bible Experience sau Bible Game – nu urmăresc doar acumularea de informații biblice. Ele cultivă disciplina studiului personal al Scripturii și îi ajută pe copii să-și clădească o relație vie cu Dumnezeu. Când familia, școala și biserica merg în aceeași direcție, educația își împlinește adevărata misiune.

Adevărata educație urmărește dezvoltarea armonioasă a puterilor fizice, mintale și spirituale și pregătirea pentru slujire în lumea aceasta și în cea viitoare. De aceea, întrebarea esențială nu este doar: „Cât va învăța copilul?”, ci mai ales: „Ce fel de om va deveni?”

Ce înseamnă excelența în educație?

Lumea măsoară excelența prin rezultate, clasamente și performanțe. Acestea sunt importante și merită apreciate. Totuși, ele nu pot fi singurul criteriu al succesului. Tot mai mulți specialiști avertizează asupra riscului transformării performanței academice în scopul suprem al educației, fenomen pe care îl numesc „cultul notei 10”².

Scriptura Îl descoperă pe Dumnezeu ca modelul desăvârșit al excelenței. El este dragoste (1 Ioan 4:8), bunătate și dreptate (Psalmii 25:8), cunoștință și pricepere (Proverbele 2:6; Psalmii 147:5), milă și îndurare (Exodul 34:6), iar în El se găsesc toate comorile înțelepciunii și ale cunoașterii (Coloseni 2:3). În caracterul Său se întâlnesc armonios adevărul și harul, dreptatea și iubirea, competența și integritatea. Adevărata excelență nu înseamnă doar să faci lucrurile foarte bine, ci să devii asemenea modelului de excelență exemplificat de Domnul Isus Hristos.

De aceea, un copil care învață să fie sincer, să ierte, să-și respecte cuvântul, să slujească și să ia decizii drepte, precum și să dovedească destoinicie în diferite „ramuri ale științei” (Daniel 1:4), dobândește

o excelență care nu poate fi măsurată prin note, dar care îi va modela întreaga viață.

Ellen White rezumă această perspectivă într-o afirmație memorabilă: „Lucrarea de educație și lucrarea de răscumpărare sunt una.”³ Educația atinge adevărata excelență atunci când participă la restaurarea chipului lui Dumnezeu în om.

La începutul fiecărui an școlar, Dumnezeu ne oferă din nou privilegiul de a semăna în inimile copiilor adevăruri care vor rodi o viață întreagă. Manualele vor fi înlocuite, programele școlare se vor schimba, iar profesiile viitorului vor arăta diferit. Dar un caracter format după modelul lui Hristos va rămâne cea mai valoroasă moștenire pe care o putem lăsa generației care vine. Acum ar putea fi kilometrul 0 al adevăratei educații. 🌿

VALENTIN FILIMON, director al Departamentelor Educație, Capelanie și Spiritul Profetic, Uniunea de Conferințe

NOTE

¹ Ellen White, *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 167.

² <https://www.digi24.ro/stiri/actualitate/educatie/cultul-notei-10-in-scoala-romaneasca-specialistii-explica-de-ce-proba-perfectiunii-devine-o-problema-boala-este-cuvantul-doar-3859021>

³ Ellen White, *Educație*, p. 30.

ORFANII

de lângă amvon

Priveam cum lacrimile șiroiau pe obraji ei aprinși în timp ce îmi relata, cu glasul tremurând, istoria plecării. Nu și-a luat rămas-bun și nici nu și-a trâmbițat motivele. Pur și simplu, într-o dimineață, a încetat să mai vină. Serviciile divine și programele muzicale și-au continuat mersul firesc, în timp ce puținii care i-au observat lipsa au tot amânat acel telefon inconfortabil și întrebările atât de grele: *Ce s-a întâmplat cu tine? De ce ai încetat să mai vii la biserică?* Când, în sfârșit, mi-am făcut curaj să o abordez, rănilor sufletului ei erau deja adânci și sângărânde. Mi-a vorbit despre oamenii care au abandonat-o, despre cuvinte care

au durut-o și despre răspunsuri care încă se lăsau așteptate. Am încheiat discuția cu lacrimi în ochi și cu o întrebare în suflet: *Oare câți tineri se răcesc în tăcere fiindcă nu are cine să-i cheme pe nume?*

Un proverb african spune că e nevoie de un întreg sat pentru a crește un copil. Îndrăznesc să-l contextualizez: pentru a crește un tânăr pentru Hristos, e nevoie de o întreagă biserică. Astfel, pentru tinerii din bisericile noastre, fiecare dintre noi poartă, fie că ne place sau nu, un titlu pe care nu ni l-am ales: părinte. Părinți care să-i cunoască, să-i caute, să-i certe cu blândețe și, desigur, să-i iubească.

Adrian Păunescu a înțeles ce se întâmplă cu un om atunci când rămâne fără părinți. În „Repetabila povară” se ascunde, de fapt, o teologie a apartenenței:

„Mai avem noi părinți?”

„Mai au dânșii copii?”

„Cine are părinți încă nu e pierdut,

Cine are părinți are încă trecut.”

Oare aici să se ascundă soluția întrebărilor noastre? „*Cine are părinți încă nu e pierdut.*” Un studiu Lifeway Research arată că 71% dintre tinerii care s-au îndepărtat de biserică declară că plecarea lor nu a fost o decizie deliberată, ci mai degrabă rezultatul micilor pași ai răcirii față de ea. David Kinnaman, președintele Barna Group, ajunge la o concluzie tristă: cei mai mulți tineri creștini nu au niciun mentor adult și nicio prietenie reală cu un credincios mai în vârstă, care să-i însoțească prin întrebările ce apar inevitabil la vârsta lor. Dintre cei rămași în rândurile Bisericii, 59% aveau o relație apropiată cu un adult din comunitate, față de doar 31% dintre cei plecați.

Concluzia? *I-a ținut aproape un om. Un mentor. Un părinte.*

Poate că cea mai grea lecție despre paternitate din toată Scriptura nu vine de la un tată rău, ci de la unul absent. David a fost un închinător fără egal, un rege după inima lui Dumnezeu, un om ai cărui psalmi ne poartă și astăzi pe culmile trăirilor sale. Și totuși, în propria casă, a fost un tată care a ales să privească în altă parte. L-a lăsat pe Amnon nepedepsit. L-a lăsat pe Absalom să fiarbă ani întregi în tăcerea unei nedreptăți nerezolvate. Când Absalom s-a întors din exil, textul biblic notează, cu o cruzime a detaliului, că doi ani au trecut fără ca tatăl său să-i vadă fața (2 Samuel 14:28).

Doi ani sub același cer, în același oraș, fără niciun telefon. Nicio întrebare. Niciun „ce s-a întâmplat cu tine?”. Când Absalom s-a răzvrătit, în cele din urmă, nu doctrina îl părăsise, ci tatăl. Plânsul sfâșietor al lui David de pe zidul cetății, „fiul meu, fiul

meu”, vine prea târziu și sună dureros de cunoscut. Este bocetul fiecărei comunități care descoperă, abia după înmormântare, cât de mult ținea la cel pe care, în viață, nu l-a căutat.

Câți Absalomi tăcuți stau, chiar acum, la doi pași de amvon, așteptând un părinte care să se întoarcă spre ei?

Și totuși, povestea noastră nu se oprește în absență. În urmă cu două milenii, a existat un Tată care nu și-a întors privirea, deși Fiul Îl striga. Pe cruce, Isus a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”, iar Tatăl a îndurat tăcerea aceea sfâșietoare. S-a lăsat despărțit de Fiul Său, a purtat singurătatea supremă, totuși pentru ca noi să nu mai fim niciodată nevoiți să rămânem singuri. *Dumnezeu a acceptat o absență de neînchipuit pentru ca noi să putem primi o prezență constantă. Nu suntem orfani! Nu suntem singuri!* Părăsirea de o clipă de pe Golgota este chezașia prezenței noastre în viața fiecărui tânăr care se clatină.

Aceasta este chemarea care ne așază astăzi înaintea unei responsabilități sfinte. Nu ni se cer eforturi herculiene, ci să devenim oameni prezenți. Sună-l pe tânărul care a lipsit două săptămâni la rând, înainte să devină două luni. Așază-te lângă cel care stă singur în ultima bancă. Reține un nume, o frământare, o zi de naștere. Fii tu fața care se întoarce, telefonul care sună, întrebarea care nu mai așteaptă.

Tânăra din fața mea nu avea nevoie de o predică mai bună. Avea nevoie de un părinte în credință care s-o caute înainte ca rănile să sângereze. Poate că nu putem schimba dintr-odată statisticile lumii, dar putem schimba statistica unui singur suflet. Fiindcă *un tânăr care are părinți încă nu e pierdut. Iar în Biserica lui Hristos n-are trebui să existe orfani.*

ANDREI SISU, pastor tineret,
Conferința Muntenia

Sănătate

HIDRATAREA FĂRĂ MITURI

*Ce are nevoie cu adevărat
organismul tău*

Întrebare: De curând mi-am propus să beau mai multă apă. Ca să fie mai interesant, beau diferite tipuri de apă carbogazoasă neîndulcită. Mama spune că aceasta este „apă falsă” și că nu este bună pentru sănătate. Este adevărat? Ce sfaturi aveți în privința consumului de apă?

Răspuns: Dacă ai decis recent să bei mai multă apă, faci parte dintr-un grup tot mai mare de oameni. În întreaga lume, atenția acordată hidratării a crescut considerabil, iar acest lucru a dus și la popularitatea tot mai mare a apelor carbogazoase – apă minerală naturală, apă minerală carbogazoasă sau apă cu dioxid de carbon adăugat. Pentru mulți oameni, bulele fac apa mai plăcută la gust și îi ajută să se hidrateze mai constant.

Dar este apa carbogazoasă o „apă falsă”? Răspunsul liniștitor este „nu”. Apa carbogazoasă neîndulcită este tot apă. Ea hidratează organismul și poate fi un ajutor pentru persoanele cărora le este greu să consume suficiente lichide. Totuși, această discuție ne oferă ocazia să privim mai profund: să apreciem privilegiul de a avea acces la apă curată și să ne asumăm responsabilitatea de a o folosi cu înțelepciune.

Mama ta își dorește să fii sănătos, iar acesta este un motiv de recunoștință. Un alt motiv este faptul că poți alege între apă plată și apă carbogazoasă – o alegere pe care mulți oameni din lume nu o au.

În timp ce pentru unii apa carbogazoasă a devenit un produs asociat stilului de viață, multe comunități rurale se confruntă cu o realitate mult mai dificilă: secetă, lipsa apei și acces limitat la surse sigure de apă potabilă. În anumite regiuni, fântânile seacă, alimentarea cu apă este nesigură, iar apa potabilă devine greu de obținut sau costisitoare. Pentru oamenii de acolo, apa nu este ceva ce alegi după preferințe, ci ceva ce economisești, protejezi și uneori cari pe distanțe mari.

Acest contrast nu înseamnă că trebuie să te simți vinovat pentru că îți place apa carbogazoasă. Dar poate transforma hidratarea într-un act de responsabilitate și de grijă față de resursele pe care Dumnezeu ni le-a încredințat.

Discuția despre „apa adevărată” și „apa falsă” este, în mare măsură, o falsă problemă. Apa este apă, iar hidratarea depinde de cantitatea de lichide pe care o consumăm pentru a satisface nevoile organismului. Fiecare persoană își poate găsi propriile modalități de a bea suficientă apă, iar dacă bulele fac acest lucru mai ușor, nu este nimic greșit în asta, mai ales atunci când alegem produse fără zahăr și cu puține calorii.

Totuși, nu toate apele carbogazoase sunt identice. Unele sunt pur și simplu apă cu dioxid de carbon adăugat. Altele conțin minerale precum bicarbonatul de sodiu, care le oferă un gust ușor sărat. Apa minerală carbogazoasă naturală conține minerale provenite din sursa de apă, iar acestea influențează gustul și intensitatea bulelor. Pentru hidratarea zilnică, toate aceste variante pot fi potrivite, atât timp cât nu conțin zahăr adăugat.

Din punct de vedere al sănătății, majoritatea oamenilor tolerează foarte bine apa carbogazoasă neîndulcită. Există doar câteva aspecte care merită luate în considerare. Fiind puțin mai acidă decât apa plată, consumul foarte frecvent poate contribui, în timp, la eroziunea smalțului dentar.

**Să apreciem privilegiul
de a avea acces la apă
curată și să ne asumăm
responsabilitatea de a o
folosi cu înțelepciune.**

Totuși, efectul este incomparabil mai redus decât în cazul băuturilor îndulcite. De aceea, este recomandat să alternezi apa carbogazoasă cu apa plată și să menții o bună igienă orală.

Unele persoane pot avea senzație de balonare dacă beau rapid cantități mari de băuturi carbogazoase. În acest caz, este suficient să reduci cantitatea consumată o dată sau să alternezi cu apă plată.

Însă obiectivul principal rămâne hidratarea. Organismul uman este alcătuit în proporție de aproximativ 65% din apă, iar un aport adecvat de lichide susține funcționarea creierului, digestia, circulația sângelui, metabolismul, eliminarea toxinelor și reglarea temperaturii corpului.

Deshidratarea se poate manifesta prin dureri de cap, amețeli, oboseală, urină închisă la culoare, uscăciunea gurii, dificultăți de concentrare, crampe musculare sau chiar pietre la rinichi. Mulți oameni nu realizează că aceste simptome pot avea legătură cu hidratarea până când încep să bea mai multă apă și observă o îmbunătățire evidentă a stării lor generale.

Pentru creștini, apa are și o semnificație mai profundă decât simpla hidratare. În Scriptură, ea simbolizează curățirea, înnoirea și mântuirea. Isus a spus: „Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete” (Ioan 4:14).

Câtă apă ar trebui să bem?

Recomandările diferă, însă, în general, femeile au nevoie de aproximativ nouă pahare de lichide pe zi, iar bărbații, de aproximativ treisprezece. Aceste cantități includ atât băuturile, cât și apa provenită din alimente, în special din fructe și legume, care pot furniza aproximativ 20% din necesarul zilnic.

Un indicator simplu al unei hidratări adecvate este faptul că senzația de sete apare rar, iar urina are o culoare galben-deschis.

Există multe modalități practice de a transforma hidratarea într-un obicei: folosirea unei sticle preferate pentru apă, setarea unor mementouri sau stabilirea unui ritm simplu – de exemplu, consumarea a jumătate din cantitatea zilnică până la prânz și a restului până seara.

Dacă suntem recunoscători pentru apa curată, una dintre cele mai bune modalități de a ne exprima această recunoștință este să evităm risipa. Nu sunt necesare schimbări spectaculoase de stil de viață. Obiceiurile mici fac diferența: repararea robinetelor care picură, închiderea apei în timpul periajului dinților, dușurile mai scurte, folosirea eficientă a mașinilor de spălat sau colectarea apei reci care curge până se încălzește dușul pentru a uda plantele.

Astfel de gesturi dezvoltă o anumită mentalitate: apa este un dar, nu o resursă inepuizabilă.

Pentru creștini, însă, apa are și o semnificație mai profundă decât simpla hidratare. În Scriptură, ea simbolizează curățirea, înnoirea și mântuirea. Isus a spus: „Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete” (Ioan 4:14).

Apa vieții este oferită fără plată și satură o sete pe care nicio sticlă de apă – fie ea plată sau carbogazoasă – nu o poate potoli vreodată.

Articol preluat de pe site-ul *Adventist Review*
<https://adventistreview.org/lifestyle/health-wellness/wellbeing/hydration-without-the-hype/>

Misiune

UNDE NU ERA NIMIC

Pentru un pionier al misiunii, puține experiențe sunt mai emoționante decât să se întoarcă într-un loc unde, cu ani în urmă, a pus bazele unei lucrări pentru Dumnezeu.

De obicei, pionierii slujesc în locuri unde nu există încă o comunitate adventistă. Ei se întâlnesc cu grupuri mici de persoane interesate de Biblie în case particulare, în apartamente modeste sau chiar în aer liber. De-a lungul anilor am avut privilegiul să vizitez astfel de grupe în sate de munte din Indonezia, în apartamente din Europa de Est, sub o prelată albastră în Asia de Sud-Est sau la umbra unor copaci, în Africa rurală. Toate aceste locuri aveau ceva în comun: începuturi modeste și multă credință.

Vizita pe care am făcut-o recent a fost însă diferită. În fața mea se afla o biserică frumoasă, iar alături, o școală considerată astăzi una dintre cele mai bune din oraș. Comunitatea are aproximativ 125 de membri, iar școala este în topul celor mai bune școli din oraș. Cu ani în urmă însă, aici nu exista niciun adventist.

Primii pionieri ai Misiunii Globale au ajuns în oraș încercând să stabilească primele contacte prin lucrarea cu literatură. Au bătut din ușă în ușă și au căutat un loc unde să poată organiza întâlniri, dar nimeni nu era dispus să le închirieze un spațiu. Mesajul era clar: nu erau bineveniți.

**Ceea ce începuse cu
câțiva pionieri respinși
la ușile oamenilor s-a
transformat, prin harul lui
Dumnezeu, într-o rețea
de biserici care continuă
să ducă Evanghelia
mai departe.**

În loc să renunțe, au acceptat invitația de a merge într-un oraș apropiat. Acolo au găsit o sală pe care au putut să o închirieze și au început studiile biblice. Curând s-a format primul grup de credincioși, iar cinci persoane au fost botezate.

Nu după mult timp au primit o nouă invitație, într-un alt oraș. Și acolo Dumnezeu a făcut ca lucrarea să rodească. Grupul a crescut până la 37 de membri.

Abia după câțiva ani, pionierii au fost primiți și în orașul în care își doriseră inițial să lucreze. Au început din nou cu un grup mic, care a ajuns în scurt timp la 30 de membri.

Aceasta nu a fost destinația finală. Biserica nou formată a plantat, la rândul ei, alte patru comunități. Și grupurile din celelalte localități au devenit biserici care au început, la rândul lor, alte comunități. Ceea ce începuse cu câțiva pionieri respinși la ușile oamenilor s-a transformat, prin harul lui Dumnezeu, într-o rețea de biserici care continuă să ducă Evanghelia mai departe.

Unul dintre pionierii care au pus bazele acestei lucrări s-a întors împreună cu mine pentru a vizita zona. Astăzi este directorul Adventist Mission pentru acea regiune. Privind bisericile și școlile care au apărut între timp, a putut vedea cum Dumnezeu a binecuvântat semințele semănate cu mulți ani înaintea.

Astăzi, alți pionieri ai Misiunii Globale, precum Taguhi și Aghvan, duc aceeași lucrare în zone unde prezența adventistă este încă foarte redusă. Ei slujesc în regiuni neatinse de Evanghelie, în marile orașe ale lumii și în comunități postcreștine, unde vestea bună despre Hristos încă este puțin cunoscută.

Să ne rugăm pentru acești misionari și pentru toți pionierii Misiunii Globale. Dumnezeu continuă să deschidă drumuri acolo unde oamenii văd doar obstacole, iar grupurile mici de astăzi pot deveni biserici care vor duce mai departe misiunea de mâine.

Articol preluat de pe site-ul Adventist Mission
<https://adventistmission.org/mission-awareness/inside-stories/return-of-the-pioneer>

Este DUMNEZEU mânios?

Cabana mea de jucărie, construită din bușteni în miniatură, era o capodoperă. Cel puțin așa mi se părea când stăteam în sufrageria bunicii mele, pe vremea când eram mic. Când m-am ridicat să le-o arăt tuturor, am călcat din greșeală pe căsuța surorii mele, spărgând-o în bucăți. Ea a alergat la bunica, plângându-se că i-am distrus căsuța. Neînțelegând că fusese un accident, bunica i-a dat voie să-mi dărâme și mie căsuța, iar sora mea chiar a făcut-o. Atunci m-am infuriat. Nu doar pentru că îmi fusese distrusă căsuța, ci și pentru că fusesem învinuit și pedepsit pentru un accident. În mintea mea, asta era profund nedrept. Așa că am decis să-mi fac singur dreptate. Am ieșit afară și am răsturnat fiecare piesă din mobilierul de grădină al bunicii. Cât de mult am regretat mai târziu

acel gest! Am reacționat exagerat. Furia m-a copleșit. Furia omenească este adesea nedreaptă, egoistă și exagerată. Furia lui Dumnezeu, însă, este cu totul diferită. Cu toate acestea, unii cred că, din moment ce Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4:8,16), El nu ar trebui să se mânie niciodată. Oare este așa? Ce se întâmplă atunci cu descrierile biblice ale furiei divine?

Dumnezeul mâniei, din Vechiul Testament, versus Dumnezeul iubirii, din Noul Testament?

Poate ați auzit mitul răspândit, conform căruia „Dumnezeul Vechiului Testament” este un Dumnezeu al mâniei, în timp ce Dumnezeul Noului Testament este un Dumnezeu al iubirii. Această idee este falsă. Dumnezeul Noului Testament

este *același* cu Dumnezeuul Vechiului Testament. Ambele testamente învață în mod consecvent că Dumnezeu este iubire — „un Dumnezeu îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate și credincioșie” (Psalmii 86:15).

Atunci, cum rămâne cu descrierile mâniei lui Dumnezeu din Biblie? Să presupunem că o mamă vede un bărbat care o atacă cu sălbăticie pe fiica ei de trei ani. Ar trebui să fie mânioasă? Desigur. O astfel de mânie se numește indignare dreaptă — răspunsul bun și just al iubirii împotriva răului. Nedreptatea din această poveste este mică în comparație cu răul enorm pe care oamenii și l-au făcut unii altora de-a lungul veacurilor, inclusiv atrocități precum jertfirea copiilor (2 Cronici 33:6) și multe altele. Deoarece Dumnezeu iubește profund, acestea și alte forme de rău stârnesc mânia profundă, dar întotdeauna dreaptă, a lui Dumnezeu.

Răul îl mânie pe Dumnezeu deoarece îi rănește întotdeauna pe cei pe care El îi iubește, chiar și atunci când este autoprovocat. Acest lucru nu este specific doar Vechiului Testament. Noul Testament prezintă, de asemenea, în mod repetat, mânia divină ca răspuns la rău. De exemplu, Isus „a dat afară pe toți cei care cum-părau și vindeau în templu, a răsturnat mesele schimbătorilor de bani și scaunele celor ce vindeau porumbei”, acuzându-i că făcuseră din casa lui Dumnezeu o „peșteră de tâlhari” (Matei 21:12,13). Aici și în alte locuri, Isus a manifestat o profundă și dreaptă indignare împotriva celor care foloseau casa lui Dumnezeu pentru a profita de pe urma săracilor, văduvelor și orfanilor. Răspunsul lui Hristos cu această ocazie și în alte situații similare (vezi Marcu 3:5; 10:14) oglindește modul în care Dumnezeu a răspuns la problema răului în Vechiul Testament. Isus Însuși a învățat, de asemenea, în repetate rânduri despre mânia și judecata lui Dumnezeu împotriva răului

(de exemplu, Ioan 3:36), afirmând chiar că El Însuși va exercita această judecată (de exemplu, Matei 13:41,42; cf. 8:12; 10:28; 22:5,6,13; 23:16–33; 24:50,51; 25:41–43; Luca 13:28). În altă parte, Pavel învață: „Nu cumva Dumnezeu este nedrept când își dezlănțuie mânia? (Vorbesc în felul oamenilor.) Nicidecum! Altfel cum va judeca Dumnezeu lumea?” (Romani 3:5,6; cf. Romani 12:19; Evrei 10:30)

Mânia atribuită așa-numitului „Dumnezeu al Vechiului Testament” este reflectată de Isus și confirmată în alte pasaje din Noul Testament. Totuși, în ambele testamente, mânia lui Dumnezeu este mânia iubirii — răspunsul adecvat al iubirii împotriva răului și a suferinței provocate inevitabil copiilor lui Dumnezeu.

Dumnezeu aduce în mod continuu judecata asupra poporului Său?

Acest lucru ne conduce la un al doilea mit: ideea larg răspândită potrivit căreia Dumnezeu este mereu mânios și aduce continuu judecată. În contrast, Scriptura ne învață că Dumnezeu este îndelung răbdător și plin de compasiune.

Scriptura include numeroase exemple de mânie și judecată ale lui Dumnezeu. Dar, dacă ne uităm la cronologia biblică, observăm că între aceste evenimente trec adesea perioade lungi de timp. Într-adevăr, Dumnezeu tolerează adesea, cu îndelungă răbdare, răzvrătirea poporului timp de secole. Poporul legământului lui Dumnezeu a comis în mod repetat fapte îngrozitoare, care au „provocat” mânia lui Dumnezeu (Deuteronomul 9:7; cf. 32:16,21). Așa cum spune Psalmii 78:40: „De câte ori L-au provocat în pustie și L-au întristat în deșert” (cf. v. 58; Isaia 63:10; 1 Corinteni 10:5). Într-adevăr, se repetă următorul ciclu al răzvrătirii: poporul lui Dumnezeu se răzvrătește și comite fapte îngrozitoare, încălcând legământul și respingându-L efectiv pe Dumnezeu. Ca urmare a respingerii

Lui de către popor, Dumnezeu Se retrage. Atunci națiunile înconjurătoare îi asupresc pe copiii lui Dumnezeu, poporul strigă către Dumnezeu după ajutor, iar Dumnezeu îi ascultă și îi salvează cu îndurare. Însă poporul se răzvrătește din nou, adesea în moduri mai grave decât înainte (vezi Psalmii 78; Neemia 9). De-a lungul acestor cicluri, Dumnezeu rămâne credincios – ca un părinte iubitor și răbdător ai cărui copii se răzvrătesc constant (vezi Deuteronomul 32:5,18) sau ca un soț devotat a cărui soție se îndreaptă spre alți iubiți (vezi Osea 1–3; Isaia 62:4).¹ De nenumărate ori, Dumnezeu a răspuns la necredințioșia poporului Său cu o milă și o răbdare extraordinară, care depășeau cu mult orice așteptări rezonabile. De exemplu, după ce poporul s-a răzvrătit făcând un vițel de aur, „ar fi fost «drept» dacă Dumnezeu ar fi pus capăt vieții acestui popor răzvrătit. Cu toate acestea, El a continuat să-i iubească, să-i călăuzească și să-i izbăvească (Exodul 32:10; 33:5)”.² Mai târziu, în ciuda secolelor de cicluri repetate de răzvrățire, Dumnezeu a continuat să-și reverse compasiunea (Neemia 9:7-33). Dumnezeu, „în îndurarea Lui... iartă nelegiuirea și nu nimicește. Își oprește de multe ori mânia și nu dă drumul întregii lui urgii” (Psalmii 78:38). Au trecut perioade lungi între evenimentele de judecată, iar Dumnezeu a trimis în repetate rânduri profeți pentru a-și chema poporul înapoi la El, dar poporul nu a vrut să asculte (vezi Ieremia 35:14-17). Acest lucru L-a întristat profund pe Dumnezeu, care a strigat: „Poporul Meu n-a ascultat de glasul Meu, Israel nu M-a ascultat. Atunci i-am lăsat în voia pornirilor inimii lor și au urmat sfaturile lor. O, de M-ar asculta poporul Meu!” (Psalmii 81:11-13; cf. Osea 11:8,9). Mult mai târziu, Isus a strigat la fel: „Ierusalime, Ierusalime, care-i omori pe proroci și-i uciți cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori n-am vrut să-i strâng pe copiii tăi, cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut!” (Matei 23:37).

Este mânia opusul iubirii?

Mânia omenească este adesea incompatibilă cu iubirea (vezi Matei 5:22; 1 Corinteni 13:4-7; Galateni 5:20; Iacov 1:19,20). Indignarea dreaptă a lui Dumnezeu, însă, este diferită. Mânia omenească este adesea disproporționată, dar mânia lui Dumnezeu este întotdeauna răspunsul perfect al iubirii împotriva răului, urmărind cel mai mare bine posibil pentru toți. De-a lungul Scripturii, profeții lui Dumnezeu au așteptat venirea judecății, deoarece aceasta aducea eliberare victimelor răului. Spre deosebire de modul în care judecata este adesea privită astăzi, autorii biblici se întreabă frecvent de ce Dumnezeu nu aduce judecata mai repede pentru ca nedreptățile să fie îndreptate cât mai curând, strigând: „Până când, Doamne?” Când Dumnezeu a adus judecata, El a pedepsit oamenii spre binele lor, în cele din urmă (Deuteronomul 8:16), așa cum un tată bun își pedepsește cu dragoste fiul (Deuteronomul 8:5; cf. Evrei 12:10). Pe cel pe care Domnul îl iubește, îl pedepsește, așa cum un tată își pedepsește fiul în care își găsește plăcerea (Proverbele 3:12; cf. Apocalipsa 3:19). Când Dumnezeu aduce judecata, „El nu necăjește cu plăcere, nici nu mânănește bucuros” (Plângerile lui Ieremia 3:33) și o face numai atunci când „a ajuns fără leac” (2 Cronici 36:16). Dumnezeu spune: „Eu nu doresc moartea celui ce moare” (Ezechiel 18:32). Și, de-a lungul numeroaselor cicluri de rebeliune, „adesea și-a stăpânit mânia” (Psalmii 78:38, NASB) pentru perioade îndelungate, oferind o cale de izbăvire oricui era dispus să o urmeze (vezi Psalmii 81:11-14; Matei 23:37). Astfel, Dumnezeu Însuși întreabă: „Ce i-aș mai fi

**Mânia lui Dumnezeu este
răspunsul iubirii împotriva
răului și a suferinței pe
care acesta o provoacă.**

putut face viei Mele și nu i-am făcut?” (Isaia 5:4). Unii consideră că felul în care Dumnezeu S-a purtat cu poporul Său în pustie (și nu numai) a fost aspru, dar disciplina plină de iubire a lui Dumnezeu față de poporul Său trebuie înțeleasă în contextul situațiilor cu care se confrunta poporul.

După ce a fost scos din Egipt, poporul ales al lui Dumnezeu era înconjurat de pericole. Se afla în pustie, lipsit de hrană și apă, în mijlocul șerpilor veninoși și al altor pericole, iar națiunile înconjurătoare doreau să-i distrugă. Fără protecția și susținerea specială a lui Dumnezeu, nu avea nicio speranță de supraviețuire. Și, dacă nu ar fi fost ținut în frâu, faptele lui rele l-ar fi îndepărtat în cele din urmă de protecția specială a lui Dumnezeu. Faptele sale rele reprezentau, literalmente, o amenințare existențială pentru națiune. Gândiți-vă la asta! De ce este o problemă atât de gravă să nu respecti instrucțiunile unui însoțitor de zbor într-un avion? Din cauza pericolului sporit la care îi expui pe toți cei aflați în avion. Israelul se afla într-o situație oarecum similară. În consecință, legile lui Dumnezeu și modul în care El conducea poporul aveau ca scop prevenirea distrugerii Israelului de către națiunile înconjurătoare sau de alte pericole – distrugere care urma să aibă loc cu siguranță dacă dușmanul reușea să-l despartă pe popor de Dumnezeu. Așadar, foarte des, Dumnezeu îl disciplina pentru a-l descu-raja să se arunce, ca să spunem așa, într-o prăpastie. În cele din urmă, însă, poporul L-a respins pe Dumnezeu într-o asemenea măsură, încât El a trebuit să-și retragă protecția specială. Poporul lui Iuda „L-a provocat la mânie pe Dumnezeul cerurilor” în mod persistent, astfel încât Dumnezeu S-a retras în cele din urmă și „i-a dat în mâinile lui Nebucadnețar” (Ezra 5:12; vezi și Judecători 2:13,14; Psalmii 106:41,42; Ieremia 38:18; Neemia 9:30). Dumnezeu S-a retras abia după ce poporul, timp de mulți

ani, „a disprețuit cuvintele Lui și a batjocorit pe prorocii Lui” trimiși să-i avertizeze și să le ofere o cale de scăpare, până când „a ajuns fără leac” (2 Cronici 36:16). Între timp, Dumnezeu a făcut tot ce a putut pentru poporul Său (vezi Isaia 5:3,4).

În această situație și în altele, Dumnezeu aduce judecata numai atunci când nu mai există alternative mai potrivite (ținând seama de toți factorii) și numai după ce a oferit avertismente și o cale de scăpare (de exemplu, Ieremia 38:2).

Mânia lui Dumnezeu, însă, nu durează veșnic. Este răspunsul temporar al iubirii față de rău. Dar acolo unde nu există rău, nu există mânie. Mai mult, compasiunea lui Dumnezeu depășește cu mult mânia Sa – „mânia Lui durează doar o clipă”, dar „îndurarea Lui este pentru totdeauna” (Psalmii 30:5; cf. Exodul 34:6; Judecători 10:16; Luca 13:34). Iubirea cere dreptate, iar Dumnezeu iubește dreptatea (Psalmii 33:5; Isaia 61:8; Ieremia 9:24; cf. Luca 11:42). Din nou, Dumnezeu disprețuiește răul deoarece răul îi rănește întotdeauna pe copiii Lui, chiar și atunci când este autoprovoacat. Data viitoare când te gândești la mânia lui Dumnezeu, imaginează-ți un părinte plin de compasiune, îndurerat de răul făcut copiilor săi. Acesta este temeiul și originea mâniei lui Dumnezeu – răul și suferința pe care acesta o provoacă ființelor pe care El le iubește. *Tot ceea ce face Dumnezeu este întotdeauna plin de iubire.*

Mânia lui Dumnezeu nu este opusul iubirii. Este întotdeauna reacția de ultimă instanță a iubirii și doar ca răspuns la rău, urmărind, în cele din urmă, binele tuturor. 📌

JOHN PECKHAM este profesor de Teologie sistematică și Filosofie creștină la Universitatea Andrews.

¹ După cum observă William L. Lane, „mânia lui Dumnezeu (cf. Numeri 14:11,23,43b) nu a fost stârmită de un singur incident, ci de o tendință persistentă de a refuza îndrumarea Sa” (Hebrews 1–8 [Dallas: Word, 2002], p. 86).

² Mervin Breneman, *Ezra, Neemia, Estera* (Nashville: B&H, 1993), p. 241.

ADEVĂRAT SAU FALS?

de Isabella Țăranu

1. Dumnezeu i-a spus lui Noe să construiască o arcă, deoarece urma să vină un potop. (Geneza 6:14)
2. Lui Noe i s-a spus să ia în arcă câte o pereche din fiecare specie de animale curate. (Geneza 6:19-20)
3. Potopul a durat 40 de zile și 40 de nopți. (Geneza 7:12)
4. Arca lui Noe a fost construită din lemn. (Geneza 6:14)
5. Noe și familia sa au fost singurii oameni salvați în timpul potopului. (Geneza 7:7)
6. Potopul a acoperit pământul timp de un an. (Geneza 7:11)
7. Soția lui Noe se numea Sara. (Geneza 6:18)
8. Dumnezeu a închis ușa arcei după ce Noe și familia sa au intrat înăuntru. (Geneza 7:16)
9. Arca avea o lungime de 300 de coți, o lățime de 50 de coți și o înălțime de 30 de coți. (Geneza 6:15)
10. Noe avea 100 de ani când a avut loc potopul. (Geneza 7:6)

Răspunsuri: 1. Adevărat, 2. Fals, 3. Adevărat, 4. Adevărat, 5. Adevărat, 6. Fals, 7. Fals, 8. Adevărat, 9. Adevărat, 10. Fals.

De ce gă nu cânt întruna?

2027

Devoționale zilnice
inspirate din imnuri creștine

60499